

Elvis magasinet

Nr 5 juni 2022

Pris: Gratis

Utgiven av: Elvis i Norden

**Världspremiär
i Cannes!**

Innehåll

*Sida 4 – Lär känna Elvis i Norden
ambassadörerna*

Sida 8 – Världspremiär på Elvis i Cannes

Sida 16 – Dave Hebler var Elvis livvakt

*Sida 26 – Peter Jezewski åker på turné med
Donna Presley*

*Sida 30 – Joe och Gerry såg Elvis i
Madison Square Garden*

Sida 34 – Kungen var där och tittade

*Sida 40 – Bill var med på den hemliga
seansen*

*Sida 47 – En kväll med Elvis på Royal i
Eskilstuna*

Sida 48 – The Elvis Concert 2022 i Finland

Omslagsfoto: Yannick Perrussel

Vi rekommenderar:

E-tidningen läses bäst genom att använda programmet **Adobe Acrobat Reader DC** vilket är gratis från Adobes hemsida:

<https://get.adobe.com/se/reader/>

I Acrobat Reader kan du välja att visa 1 eller 2 sidor åt gången. Två sidor kan vara bra att välja om man vill se ett helt uppslag där innehållet kanske sträcker sig över båda sidorna.

Givetvis kan även andra pdf-läsare användas. Men om problem uppstår så testas vi med Adobes Acrobat Reader som de flesta använder sig av.

Elvis i Norden

Elvismagasinets redaktion:

Chefredaktör och layout:
Elvis Ahlgren

Medarbetare:
Stig Carlsson
Joe Devine
Markus Ekholm
Micke Englund
Roland Gustafsson
Keith Huotari
Arne Julien
Marie Klintebäck
Jari Koskela
Lotta Larsson
Bibbi Lindkvist
Annika Lindqvist
Åke Ljungberg
Marcus Lundström
Yannick Perrussel
Jimmie Rudolfsson
Eva Lind Söderling
Kent Wennman
Erik G. Widman
Stefan Ödman
Kenneth Östlund

Video:
Elvis Ahlgren
Tomas Karlsson

Du når oss på e-postadressen:

elvismagasinet@elvis.ax

Utgivningsmånader:
Februari
April
Juni
Augusti
Oktober
December

Sommarnummer

Nu är sommaren i antågande!

Här kommer vårt välfyllda och glada **sommarnummer** som är nummer 5 i ordningen. Den här gången är det extra många intervjuer så kanske det kan kännas lite annorlunda. Vi har bland annat en intervju med **Elvis livvakt Dave Hebler** som har gett ut en ny bok. **Bill Morris**, som inte bara är känd för sin vänskap med Elvis, brukar inte ge så många intervjuer så en intervju med honom är vi också stolta över att kunna bjuda på. Vi har även intervjuer med svenska namn i form av **Peter Jezewski** och **John Boija** som berättar om sina aktuella projekt.

Något vi är extra glada över är artikeln om **världspremiären av den nya Elvisfilmen på filmfestivalen i Cannes**. Tack vare samarbetet med våra finska kollegor så kan vi publicera **Yannick Perrussels** fantastiska äventyr i Cannes. Han fick både se filmen och möta flera stjärnor. Jag tror att många kommer att bli avundsjuka på hans upplevelser. Vi har tidigare berättat att det är **Austin Butler** som gestaltar Elvis och **Tom Hanks** som spelar hans manager Överste Tom Parker. Regissör är **Baz Luhrmann**. Nordenpremiär blir det den 29 juni.

Vår nye skribent **Joe Devine** i USA minns sina upplevelser på **Madison Square Garden 1972**. Det är otroligt intressant att få läsa om sådana upplevelser. Vi vet alla hur det lät men hur var det egentligen att vara där på plats?

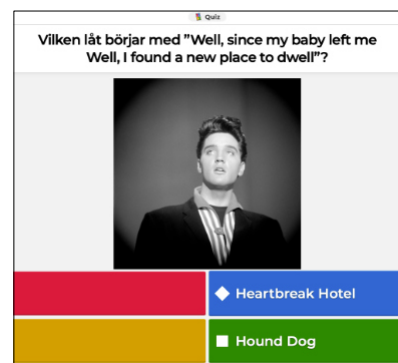
Finske **Jari Koskela** berättar om **The Elvis Concert**. Showen som Arjan Deelen producerar framfördes på fyra ställen i Finland.

Dessutom får ni en liten **presentation av oss som jobbar med mer än bara tidningsartiklar för Elvis i Norden**. Kanske just du har något specialområde som du skulle kunna bidra med till vår verksamhet? Något som du tycker att fattas och som skulle intressera många Elvisfans. Kanske just du skulle passa som en **Elvis i Norden ambassadör**? Som en sådan jobbar man seriöst för klubben Elvis i Norden och hjälper till att föra fram Elvis och hans musik till nya människor och är med och utvecklar vår verksamhet på bästa sätt. Om du tror att du har mycket energi och något att bidra med så hör gärna av dig till oss och berätta om dig själv och dina starka sidor och vilka idéer du har.

Kom ihåg vår **3:e Elvis frågetävling (Elvis quiz) söndagen den 12 juni** som genomförs som en Kahoot med svarsalternativ och poängberäkning

utgående inte bara från antal rätta svar utan även efter hur snabbt du svarar. Mer om detta på [Facebook](#).

Nästa nummer utkommer i augusti. Ha en härlig och skön sommar!

Lär känna Elvis i Norden ambassadörerna

Här kommer en kort presentation av oss som jobbar med olika saker inom Elvis i Norden. För det är ju inte bara tidningsproduktionen som vi jobbar med. Nej vi jobbar förstås även med marknadsföring, att skapa och upprätthålla olika kontakter, hemsidan, FB, utvecklingen av själva organisationen och dess olika aktiviteter och så vidare.

Mikael Elvis Ahlgren

Jag föddes i Norrtälje men emigrerade efter en vecka och blev en glad ålänning och sedan Elvisfan vid cirka 10-års ålder. Har även bott och studerat i Sverige. Sedan sommaren 2021 bosatt i Österbotten i Finland.

Det var nog albumet **A Portrait in Music** med **Hound Dog** och **Jailhouse Rock**, som en klasskompis mamma hade, som fick mig att börja upptäcka Elvis på allvar. Blev medlem i **Tidskriften Elvis** 1982. Var

under ett par år medlem även i **Stockholms Elvisvänner**. Var aktiv i **Elvis Forever Uppsala**-klubben under några år då jag bland annat skötte hemsidan. Gjort **radioprogram** med rockabilly- och Elvis-teman under flera år i åländsk radio. Startade **Elvis i Norden** på Facebook 2011. Medgrundare av **Elvisforum** där jag varit vice ordförande och chefredaktör för e-tidningen som jag startade 2015. Startade **Elvismagasinet** 2021.

Jag har varit till **Graceland** två gånger. Första gången på egen hand och andra gången 2000 på Tidskriften Elvis resa.

Jag har ett stort **filmintresse** och har filmat många Elvisfestivaler. Den första jag besökte var 1989 då Tord Jansson var Sveriges största Elvistolkare och uppträdde på scenen i Västerås. Jag har även jobbat med TV-produktion på Åland.

Tillsammans med Tomas Karlsson bygger jag upp det mest kompletta svenska **Elvisfestivalvideoarkivet** så att alla ska kunna njuta av festivalerna även om man missade dem.

Favoritlåt:
Jailhouse Rock

Tomas Karlsson

Många av er har säkert träffat mig på Elvisfestivalen genom åren. Tomas Karlsson heter jag, född och uppvuxen på Frösön i Jämtland. Numera bosatt i Piteå sen 10 år tillbaks. Har fått smeknamnet "Bagarn" på grund av att jag jobbat som bagare/konditor i cirka 30 år.

Har även ett stort intresse för att **filma och producera film**. Vilket har medfört att jag sen 1999 filmat Elvisfestivalen i Västerås och nu senast i Jönköping. Mycket av materialet finns utlagt i festivalvideoarkivet på Elvis i Nordens hemsida. Fint samarbete med Micke Elvis Ahlgren

Det är svårt att komma ihåg exakt när mitt Elvisintresse började. Men har alltid gillat 50/60-tals musiken. Bland de första gångerna jag fick se Elvis på TV var i ett

program med **Jerry Williams** som hette **Rockrullen**. Minns att jag tyckte att han var grymt häftig. Sen växte intresset och samlandet succesivt. Min pappa växte ju upp med Elvis så musiken har alltid funnits där.

Jag gick med i **Tidskriften Elvis** 1986 och har varit medlem sen dess. Nu finns ju inte den tidningen kvar längre. Därför är det fantastiskt kul att Elvis och hans musik lever kvar i andra sammanhang bland annat genom **Elvis i Norden**.

Har även varit på två resor till Memphis. 1991 genom **Tidskriften Elvis** och även 1993 i privat regi. En otrolig upplevelse att få komma till Graceland och få uppleva Elvis vid hans hem. Helt magiskt.

Förutom musiken så har Elvisintresset gett mig så många vänner genom åren. Finns ingen artist som påverkat mig så mycket som Elvis har gjort. Han har betytt mycket för mig och gör det fortfarande.

Favoritlåt:

Får ofta frågan om favoritlåt och säger alltid att det är omöjligt att svara på. Finns ju väldigt många att välja bland. **One Night, A Big Hunk of Love, Jailhouse Rock, Milky White Way**.... bara för att nämna några.

Annika Lindqvist

Jag var 5 år när jag bad min mamma sätta på musik jag kunde dansa till. Mamma satte på **Elvis första platta**. Det var ett sådant ögonblick som bara inträffar några gånger i livet, när inget blir sig likt efteråt. Den känslan som uppfyllde mig, genomsyrade hela mig, jag kunde inte sluta lyssna till denna fantastiska röst. Jag fortsatte lyssna på samma skiva i flera år utan att veta vem han var eller hur han såg ut, omslaget var borta sedan länge. På den vägen är det, för mig har det alltid varit Elvis röst som styrt mitt intresse för honom, den är oslagbar!

Medgrundare av **Elvisforum** och tidigare ordförande.

Favoritlåt:
Mystery Train

Eva Lind Söderling

Jag heter Eva och bor i Skarpnäck i södra Stockholm med min man och en 16-årig son. Vi har också vuxna barn sedan tidigare och barnbarn. Självt befinner jag mig i den gyllene medelåldern.

Det är svårt att säga exakt när man blev Elvisfan. När jag var tonåring på 1970-talet var det helt andra artister som gällde som t ex **Abba**, och så kom **Bee Gees** och **John Travolta** efter filmen **Saturday Night Fever**. Jag skulle nog vilja säga att min generations tjejer var lika galna i John Travolta som 50-talets tjejer i Elvis. Det måste ha varit när **Jerry Williams** började ha sina krogshower på Börsen i slutet av 80-talet som jag började lyssna på rock'n'roll. Var och lyssnade på honom flera gånger.

I början av 90-talet började Elvis skivor släppas på CD, dåtidens modernitet. Köpte några och jag gillade det jag hörde. Men det är en sak att sitta och lyssna ensam, en annan att göra det med andra Elvisfans och där har jag just **Elvis i Norden** att tacka för att jag känner så många Elvisfans idag. Jag kan väl säga att jag gick med precis i rätt

tid, för när jag gjorde det började det precis att pratas om **Elvisfestivalen i Västerås**. Jag lät mig övertalas att åka dit, och på den vägen är det. Det här var 2013 och jag gick också med i **Tidskriften Elvis**. Senare också i den nya fancluben **Elvisforum** där jag också satt med i styrelsen ett tag. Jag har också varit med i den danska fancluben **Elvis News** till och från. Nu också **Elvis i Norden**.

Jag har varit i Memphis och på **Graceland** 2 gånger och i **Bad Nauheim** en gång. Jag har också besökt **Los Angeles** och **Palm Springs**.

Favoritlåt: Det är svårt att säga någon favoritlåt (alla är ju så bra), men låt säga 50-tal **That's All Right**, 60-tal **Such a Night**, 70-talet **Blue Eyes Crying in the Rain**.

På bilden står jag utanför Graceland 2017.

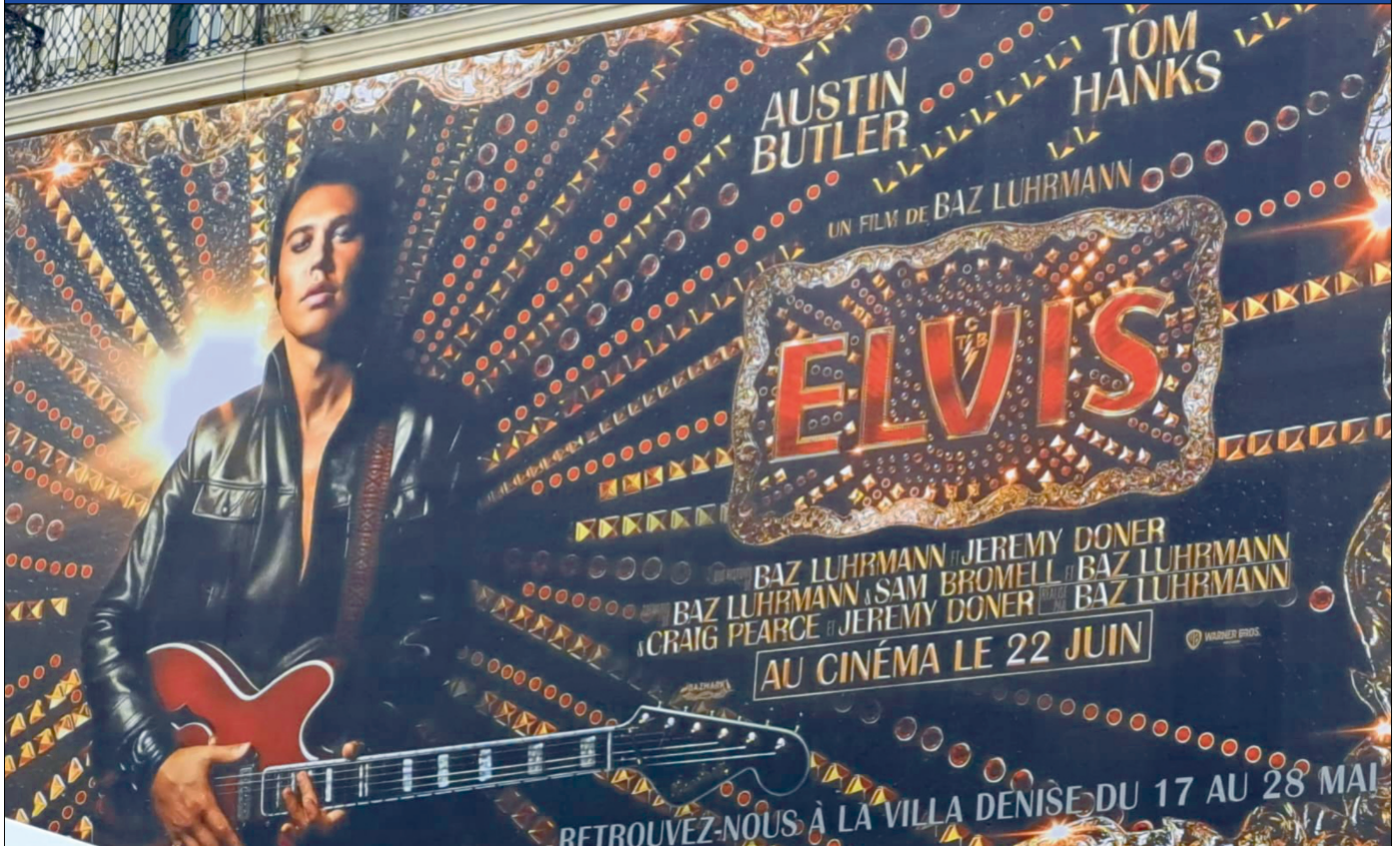
Jag hörde Elvis 1974 som 7-åring på musikkassett och blev helt fascinerad av hans musik och röst. Det var mina föräldrar som spelade in 50- och 60-tals musik på band. De första låtarna med Elvis var **Jailhouse Rock** och **King Creole**. Samtida låtar där i början som jag blev imponerad av var **Rock and Roll Music** med **The Beatles** och **Rock Around the Clock** med **Bill Haley**. Därefter fick jag alltid ett band med Elvis vid födelsedagar.

Två gånger har jag varit på **Graceland** och sedan många år är jag lika intresserad av Elvis liv och person som hans musikaliska gärningar. Fanklubbar i Europa som anordnar bra Elvisevent finns i Norge, Danmark, Tyskland, England och Holland som jag har besökt och träffat folk från Elvis närmaste omgivning. Jag har engagerat mig i svenska Elvisklubbar (bl.a. varit ordförande i **Elvisforum**) och det jag tycker är mest roligt är alla diskussioner och möten med andra Elvisfans som älskar Elvis utan någon som helst egen vinning.

Favoritlåt: Jailhouse Rock

Världspremiär på Elvis i Cannes

Baz Luhrmanns nya film "Elvis" med Austin Butler hade premiär i Cannes under filmfestivalen.
Foto: Yannick Perrussel

Det här är historien om en fantastisk dag...

Låt mig först presentera mig lite, jag heter Yannick och är 56 år och stort Elvisfan sedan barn-
domen. Givetvis är jag för ung för att ha sett Elvis "live" men 1987 bar det av till Graceland med min vän Marc för en tio dagars vistelse. Vi fick då möjligheten att träffa Vester Presley, Kang Rhee, Bernard Lansky, Lew Elliot med flera.

Jag åkte tillbaka till Memphis i november 2018 med min vän och besökte alla Elvisrelaterade ställen. I oktober 2018 i Cannes, hade jag turen att få ta en bild på Priscilla och Jerry Schilling, när de landsteg från en TCB-kryssning.

Jag har arbetat i lyxhotellbranschen i ett stort hotellpalats i Cannes i 30 år och är nu restaurangchef.

Inför, den i år, **75:e filmfestivalen i Cannes** såg jag att filmen "Elvis" skulle visas, utom tävlan. Wow, ni kan säkert föreställa er min glädje att få veta detta! Jag sade till mig själv att jag måste få tag på en biljett. Men det är väldigt svårt eftersom man måste känna någon som jobbar på biografen, någon i kommunen eller någon som jobbar för filmfestivalen.

Några dagar innan festivalens början kunde man se massor av filmaffischer på den stora strandboulevarden, La Croisette, och även en stor Elvisbanderoll som också prydde promenaden.

Varje dag på väg till jobbet, på min restaurang, gick jag förbi dessa affischer och drömde om att få stå på den röda mattan med skådespelarna i filmen. Min dröm skulle så småningom komma att förverkligas, långt över mina förväntningar.

Filmpremiären var onsdagen den 25 maj. Jag fick veta att en stor Elvisfest skulle anordnas av Warner Bros på stranden vid Marriott Hotell från klockan 21.00. Dock var den bara för VIP:s.

Jag började prata om min önskan att gå och se filmen med alla jag träffade och i restaurangen där jag jobbar. Av en händelse så jobbade jag extra på ett cocktailparty som arrangerades för filmen **War Pony** lördagkvällen den 21 maj. Regissörerna var Gina Gammell och **RILEY KEOUGH!** Jag kunde inte tro att det var sant. Den enda festen jag jobbar extra på råkar vara just den där Elvis barnbarn är med!

Under kvällen välkomnade jag Riley, serverade dryck (hon ville bara ha kolsyrat vatten) och jag väntade

**Yannick träffade Elvis barnbarn Riley Keough.
Foto: Yannick Perrussel**

tålmodigt på chansen att få prata lite med henne. Hon var mycket efterfrågad, så det var svårt, men till slut fann jag ett ögonblick där jag kunde presentera mig och berätta att jag är ett stort Elvisfan. Jag visade ett fotografi av mig och hennes mormor Priscilla. Riley log och sade att hon var förtjust och poserade snällt ihop med mig för den officiella eventfotografen. Jag berättade att årets festival var den som jag verkligen hade väntat på!

Äntligen kom onsdagen den 25 maj. En kund på restaurangen, som är producent och som visste om min passion för Kungen, erbjöd mig sina egna VIP-platser till Elvis. Det var VIP-platser i den nedre våningen mitt bland alla kändisar. Dessutom gav cateringchefen mig sina två platser som han hade fått av släktingar. Elvis vakar över mig! tänkte jag. Jag bjöd med en vän från restaurangen som också är ett Elvisfan.

Sauveur och Yannick är ready to rock!
Foto: Yannick Perrussel

uppenbarade sig hela filmteamet plus **Priscilla** och **Jerry Schilling**. Det fortsatte att komma in idel kändisar och vi hade turen att se alla passera väldigt nära oss. Jag passade på att föreviga ögonblicket genom att filma det hela.

Efter alla applåder började filmen....

Jag tycker den här filmen är fantastisk; detaljerna, färgen, musiken, rytmen där allt hänger ihop är berusande. Jag tycker inte att Austins ansikte liknar Elvis men hans skådespeleri, hans närvaro,

Vi jobbade till klockan 17.00, duschade, satte på smoking, Elvisglasögon för min del och rock 'n' roll frisyra för min vän **Sauveur**. Vi gick längs strandboulevarden La Croisette mot Palais des Festivals. Vi måste vara framme till 18-tiden.

Självklart tog vi bilder på oss själva framför den gigantiska Elvisdisplayen. Vi anlände till festivalområdet och fick våra biljetter kontrollerade och fick dessutom extra assistans tack vare våra VIP-biljetter. Det var fullt med fotografer och det var svårt för folk att komma fram. I högtalarna spelades Elvis. Flera andra hade, liksom jag, smoking och Elvisglasögon. Vi gick upp för trappan genom horden av fotografer medan vi sade att vi var på väg till filmvisningen.

Yannick poserar framför Elvisdisplayen.
Foto: Yannick Perrussel

Receptionen i VIP-delen var väldigt elegant. Vi gick in i det stora VIP-rummet och befann oss plötsligt bland alla typer av kändisar såsom **Sharon Stone, Kylie Minogue, Ricky Martin** med flera. Plötsligt

hans siluett och hans karisma är otrolig! **Tom Hanks** är oigenkännlig, spelar underbart bra, och förhållandet mellan **Parker** och **Elvis** är problematiskt.

Jag älskade att få se **Graceland** i 1957-års tappning med killarna som körde go-kart och Messerschmitt på gräsmattan. Beale Street är hisnande med alla svarta musiker och Little Richards framträdande är magnifikt. Detta framträdande fick dessutom applåder under filmvisningen.

Man ser också **Baptist Memorial Hospital** i Memphis exteriör såväl som interiör med Elvis i sitt rum och killarna som sätter upp aluminiumfolie på fönstren.

Lauderdale Courts, där Elvis och hans familj bodde, finns också med (jag åkte dit 1987 och 2018 hyrde vi Elvis lägenhet i 2 dagar). **Minnie Mae** är magnifikt!

När man tänker på att allt har spelats in i Australien så är Gracelands interiör, med Elvis sovrum, enormt bra gjord!

Delen med **Elvis TV-special** är nästan otäckt realistisk. Kostymerna, koreografierna, ja allt stämmer in i minsta detalj.

När Elvis repeterar med alla sina musiker i **Las Vegas**-delen så är också musiken, rytmen och hur det har filmats rent fantastiskt!

Under konsertdelarna applåderade alla samtidigt, i realtid, och man fick stundtals intrycket av att vara på konsert på riktigt!

12 minuters stående ovationer. Jerry Schilling, Priscilla, Olivia DeJonge, Austin Butler, Tom Hanks, Baz Luhrman m.fl.
Foto: Yannick Perrussel

I en scen ser vi Elvis gå genom salarna på sitt hotell i Las Vegas när han plötsligt svimmar och faller. Hans vakter stoppar hans huvud i en ishink och Översten säger "*Det enda som betyder något är att den här mannen står på scenen i kväll!*". De ringer också upp **Dr Nick** för att ge honom en injektion. Denna historia är sann och berättad av hans frisör **Larry Geller**. Dock var Elvis på sitt rum och inte i hotellets hallar men det är bara en liten petitesse i sammanhanget.

En scen som är väldigt slående dyker upp i slutet när vi ser **Austin** i en sekvens från 1977 sjungandes **Unchained Melody**. Plötsligt dyker den riktiga Elvis upp i klipp från olika intervjuer. Det är underbart!

Under slutscenen gick jag så nära filmteamet jag kunde och njöt sedan av de 12 minuter långa stående ovationerna. Jag fick påminna mig själv om att jag var där tillsammans med dem!

Efter att ha sett hela filmteamet passera precis framför mig gick vi ut på La Croisette med massor av ljus i ögonen, Elvis låtar spelades utanför och vi var redo att fortsätta med Elvisfesten på stranden vid Marriott!!

Så vi lämnade Palais des Festivals fortfarande förundrade över filmen, alla dessa applåder, detta fantastiska mottagande av filmen och dessa 12 minuter av stående ovationer. Längs med Croisetten spelades låtarna från Elvisfilmen.

En limousine körde förbi, jag lutade mig fram och vi såg **Tom Hanks** därinne, på väg till sitt hotell...

Framför stranden vid Marriott-hotellet avgränsade en lång barriär tillgången till entrén. Där stod många åskådare som väntade på att få se stjärnorna passera! Vi presenterade oss för värdinnorna och säkerhetsvakterna och tack vare våra ELVIS-armband välkomnas vi som VIP-gäster. Vi gick till trappan som leder till stranden och ut till festen.

*Yannick vid stranden framför det stora tältet innan partyt.
Foto: Yannick Perrussel*

*Elvis-armband.
Foto: Yannick Perrussel*

Klockan var runt 22.00, filmen hade börjat runt 18.45 och slutat 21.15.... Det vi såg när vi anlände var en jätteskärm till höger med ELVIS skrivet i stor stil och till vänster en stor bar med bartenders som gjorde cocktails.

Där fanns ett stort tält med en bar inuti, en stor scen på baksidan och massor av dekorationer utgående från

filmens tema. Till detta var spelades modern musik varvat med lätt remixade eller originallåtar med Kungen.

Vi promenerade omkring bland barerna och alla bufféer med mat ute på stranden. Vi passerade då MMA-mästaren **Conor McGregor** i smoking, som poserade framför Elvis-panelen. Conor var väldigt trevlig och jag sade till honom på skämt att han snart är lika känd som Kungen!

*Tillsammans med Conor McGregor.
Foto: Yannick Perrussel*

**Austin Butler, som spelar Elvis i filmen, poserar framför Elvis-panelen.
Foto: Yannick Perrussel**

Jag tappade bort min vän Sauveur, som jag hittade några ögonblick senare och då sade han till mig "Kom snabbt! Austin är där framför fotopanelen!"

Jag närmade mig utgången, samtidigt som jag filmade, och Austin kommer tyst till min sida. Han stannade väldigt nära mig, pratade några ögonblick med folk och så fort han var klar gick jag fram och presenterade mig.

"Hej, jag är ett Elvisfan, jag älskade din film och jag tror att det är väldigt bra för yngre generationer att kunna upptäcka Kungen på

det här sättet". Får jag ta en bild tillsammans med dig? Han log och poserade mycket vänligt.

Sedan började drönarshowen. Jag gick lite närmare stranden och Austin fanns där bredvid mig under hela showen. En sådan stund måste jag bara föreviga på film och när låten **Trouble** började sade jag till honom "Du sjöng den här låten i filmen!" Då log han mot mig men jag ville inte heller distrahera honom för mycket under detta magiska ögonblick.

**Yannick med Austin Butler.
Foto: Yannick Perrussel**

**[Videos och fler bilder på Yannicks Facebook](#)
[Klicka här!](#)**

Yannick med regissören Baz Luhrmann.
Foto: Yannick Perrussel

Drönarshow
Foto: Yannick Perrussel

Mötet med Vester Presley.
Foto: Yannick Perrussel

Jag såg Austin och Baz lugnt njuta av kvällen. Några säkerhetsmän satte upp en grind för att låta dem vara lite ifred. Baz förberedde sig för att gå upp på scenen och självklart filmade jag sedan detta.

Han sade att "I kväll har vi Elvis som är född i Tupelo, DJ:n Diplo som också är född i Tupelo och sångaren Swae Lee är från Tupelo."

Sedan gjorde också Austin ett kort framträdande.

Sammanfattningsvis var det en rent magisk kväll!

Vilken lycka det var att se den magnifika drönarshowen med siluetter av Elvis, TCB-logotypen och med Kungens sånger som hördes över hela stranden på La Croisette. Dessutom med Austin Butler precis bredvid sig.

Kvällen fortsatte och några ögonblick senare var det Baz Luhrmanns tur att göra sitt framträdande. Så fort jag fick chansen presenterade jag mig för honom...

"Hej, jag heter Yannick, jag är ett Elvis-fan och jag hade chansen att komma till Graceland 1987 och träffa Vester Presley där". Han

svarade mig "Vernon?" Det var säkert på grund av min franska accent! Så jag sade "Nej, Vester!". Jag visade honom en bild på oss från vårt möte då. Han svarade "Fantastiskt!". Då sade jag att jag älskade hans film med alla dessa detaljer och att filmen är jättebra för de yngre generationerna som inte vet så mycket om Elvis. Samtidigt väntade en irriterad kanadensisk journalist på att jag skulle prata klart innan hon kunde spela in sin liverapport!!

Alla gick in i tältet och strax därefter begav jag mig till VIP-området till vänster om scenen.

Översättning:
Annika Lindqvist

Denna artikel publiceras i samarbete med vår broderklubb OEPFC i Finland.
www.elvisfinland.fi

AUSTIN
BUTLER

TOM
HANKS

A BAZ LUHRMANN FILM

ELVIS

Dave Hebler var Elvis livvakt

Elvis livvakt Dave Hebler är aktuell med en ny bok. Elvismagasinet Annika Lindqvist passade därför på att göra en intervju med Dave som vi presenterar här.

Annika: – Tack så hemskt mycket för att du tog dig tid för denna intervju. Det är en stor ära för Elvismagasinet att få prata med dig!

Dave: – Tack så mycket, jag vill börja med att berätta hur mycket jag älskar Sverige och alla de nordiska länderna. Jag har varit där flera gånger och jag har mycket goda vänner där, speciellt i Norge. Faktiskt så visade mitt DNA-test att jag är 6% svensk!

Jag har just börjat med min alldeles egna podcast, tänka sig, i min ålder (skratt). Jag kommer sända "live" podcasts varje onsdag kl. 18 CST. Idén är att jag svarar på alla frågor som folk kan ställa via min hemsida (Dave Hebler (thedavehebler.com)). Ni i Norden är mer än välkomna att lyssna in och ställa vilka frågor ni vill. En del frågor handlar förstås fortfarande om den ökända boken, "Elvis What Happened".

**Dave Hebler jobbade för Elvis under åren 1972-1976.
Foto: Dave Hebler**

Annika: – Ja, jag läste att efter publiceringen av boken "Elvis What Happened", fick du och dina medförfattare Red och Sonny West, ta emot 40.000 hatbrev. Dina döttrar fick problem i skolan på grund av boken. Det är svårt att föreställa sig hur det måste kännas. Hur hanterade du det?

Dave: – Ja, förlaget ringde mig och sade att vi fått 40.000 brev. Jag frågade vad de handlade om och de sa att de är alla hatbrev. De frågade om jag ville läsa dem, jag svarade: – Varför skulle någon vilja läsa 40.000 hatbrev? Och ja, mina döttrar fick problem i skolan på grund av boken

och faktiskt inte bara då utan under årens lopp har flera incidenter hänt. Den värsta gången attackerade en kille min dotter bakifrån. Jag tog genast ner honom. Han hamnade på sjukhus. Låt mig vara tydlig, jag hatar ingen, men jag försvarar min familj.

Du vet, det är så många personer som tror de vet så mycket om Elvis, men de var inte ens där, så hur kan de veta så mycket? De lyssnar på andra dåror och bestämmer sig sedan för vad de vill tro. De kände aldrig Elvis som person dock.

**Boken som Elvis fruktade.
Foto: Annika Lindqvist**

**Dave Hebler och Elvis på turné mellan flyg och biltransport.
Foto: Dave Hebler**

Dave: – Men faktiskt, för varje hatkommentar, som jag fortfarande får, får jag tio nya vänner som kommer till mitt försvar, så kanske i slutändan är det till min fördel (skratt).

Du vet den där boken var verkligen sprungen ur de omständigheter som Elvis var i, med drogerna. Vi kunde se åt vilket håll det barkade. Vi försökte verkligen ingripa, vi försökte hindra familjemedlemmar och vänner från att skaffa droger till Elvis. För så var det, Elvis familj skaffade droger till honom. Vi trodde att om vi offentliggjorde det och Elvis läste boken, skulle

det motivera honom att söka hjälp.

Det fanns i princip tre saker att beakta här. Den första var de receptbelagda mediciner som Elvis faktiskt behövde på grund av fysiska sjukdomar. Den andra var "feelgood"-drogerna, som till exempel Demorol. Jag menar, vem behöver Demorol annat än för "feelgood". Den tredje saken saken att beakta, var som jag sade att familjen tillhandahöll droger, det var inte främlingar som gjorde det. En av dem var Ricky Stanley, men han var inte ensam.

Sedan beträffande innehållet i boken, där blev vi verkligen lurade av journalisten som skrev boken och av förlaget. Vi satt 30 dagar i ett hotellrum och berättade historier om Elvis. 95% var positiva historier och episoder om alla roliga stunder vi haft med Elvis. Men i stället tog de bara de negativa delarna och gjorde det till en skandalbok. De ville bara skapa en sensationell skandal. Jag menar, titta bara på omslaget, där de skrivit "The dark other side of the brightest star in the world" och "three of his closest companions tell a shocking bizarre story". På

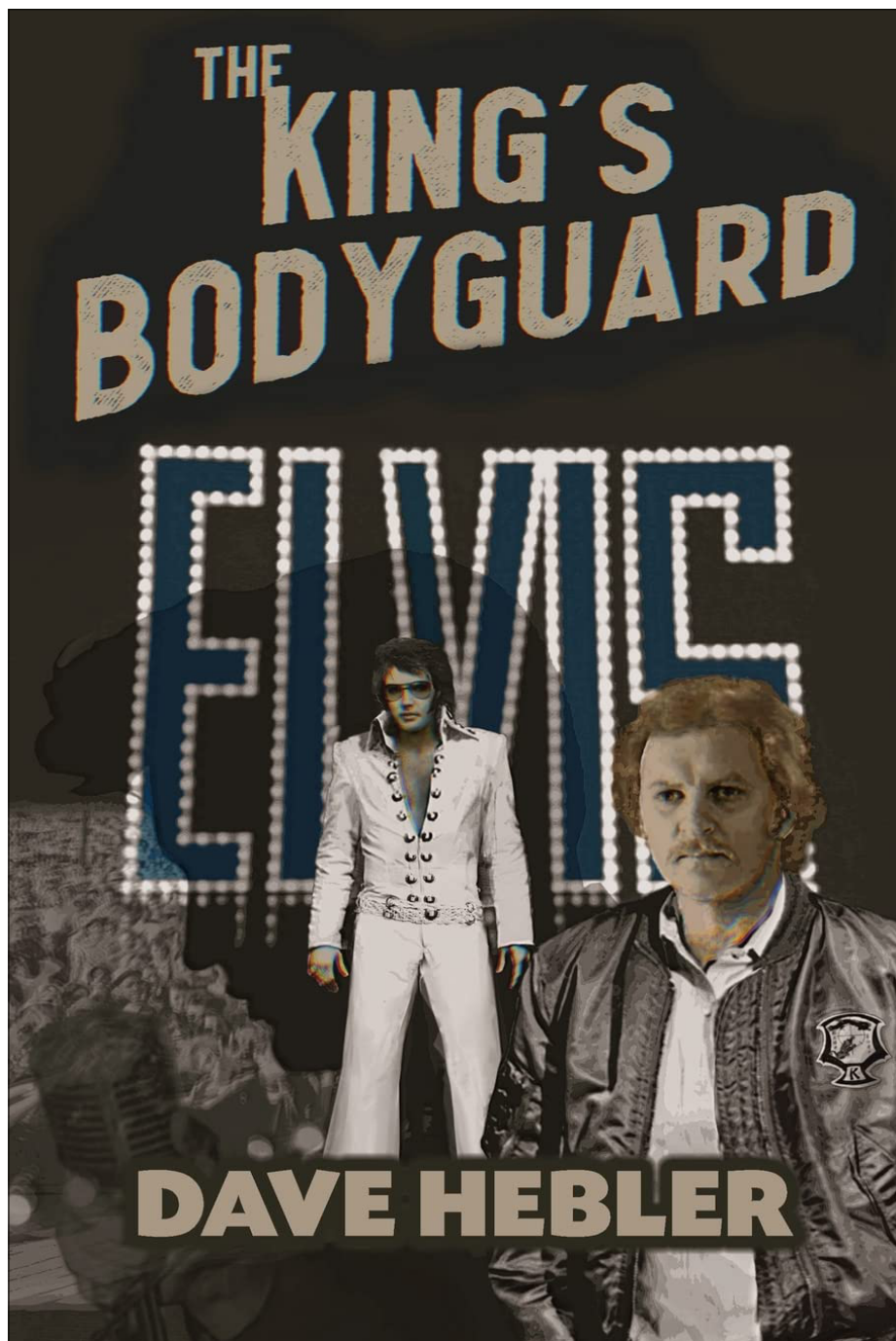
baksidan skrev de ". Violent, obsessed with death, strung out, sexually driven". Vi använde aldrig sådana ord. Vi blev lurade och vi var dumma nog att gå på det.

Än idag tror folk att jag tjänade miljoner på boken. Låt mig berätta att jag tjänade 1,67 cents per bok. Så, den här boken gjordes inte för att tjäna pengar, inte alls.

Men återigen, för att sammanfatta denna del: Elvis vänner och familj skaffade droger till Elvis. Det var så illa det var.

Annika: – Om vi tar ett steg tillbaka och går till början av ditt liv. Du beskriver i din nya bok "The King's Bodyguard", en ganska påver barndom i Pittsfield, MA, med er fem syskon och din hårt arbetande mamma. Ni bodde i en liten lägenhet utan telefon eller TV. Det fanns bara ett badrum och inget varmvatten. Ingen bil. Det låter som det var rätt kärvt. Kan du berätta lite om din barndom.

Dave: – Ja, det var rätt kärvt. Det var inte lätt. Jag lärde mig tidigt i livet att om jag ville ha något, fick jag jobba för det. Mitt första jobb var som caddie på en golfbana. Jag gick upp fem på morgonen och gick 2,5 miles till golfbanan. Jag fick

**Dave Heblers nya bok "The King's Bodyguard" (Kungens livvakt)
Foto: Dave Hebler**

släpa runt på golftrunkar som nästan större än jag själv var. Det var 18 hål. Jag var bara 8 år.

En annan gång, när jag var 14 år, ville jag ha ett fiskesjö som kostade 14

dollar. Jag tog ett jobb på en bowlinghall, där jag satte upp kägglorna. Jag jobbade från 18.00 – 02.00 hela vintern. Jag gick 3,5 miles, enkel väg för att komma dit. Jag tjänade en penny per set. Det tog evigheter, men

till slut fick jag ihop de 14 dollarna och kunde köpa mitt fiskespö.

Annika: – Du beskriver också hur du, genom en olyckshändelse med en luftpistol, blev blind på ditt högra öga. Hur har det påverkat ditt liv?

Dave: – Ja, det är det värsta som hänt mig. Det har påverkat mitt liv så mycket. Jag har förlorat jobb, befordringar, stipendier etcetera. När jag var i flygvapnet, ville de avskeda mig på grund av mitt öga, men jag insisterade på att få vara kvar. Jag hade redan varit där två år och de hade inget att klaga på. Jag jobbade som Senior Intelligence Operations Specialist. Jag var i princip spion (skratt). Jag bedömde bombmattor för B52'or.

Hur som helst, tillbaka till mitt öga. Det som händer när du förlorar synen på ett öga, är att du inte kan se djup. Hjärnan försöker skapa ett djup åt dig, men du får i princip gissa vilket djup det är. Det gör det hela väldigt svårt ibland.

Annika: – 1958, när du var i flygvapnet började du träna Kenpo med flera i din skvadron. Kommer du ihåg din första tränings-session? Vad fick dig så biten av just Kenpo?

Dave: – Ja, först av allt, vill jag säga att de killarna i skvadronen var från Hawaii och det var därför de kände till Ed Parker, Kenpomästaren, som var från Hawaii. När jag först såg dem träna trodde jag det var judo. Det var något som lockade mig med Kenpo, jag tyckte det var intressant och fascinerande. Jag har också varit väldigt atletisk sedan barndomen, jag åkte skridskor och var fathoppare. Jag var också rätt bra i golf.

Annika: – Sedan mötte du Ed Parker, när du studerade på Pasadena City College. Ed hade en Kenpo studio i närheten. Berätta om första gången du mötte honom.

Dave: – Ja, som jag sade så var det mina hawaiiiska kollegor som sagt åt mig att besöka Ed, så jag gjorde det. Jag visste knappt vem han var! Jag kom till hans studio och han var den enda där just då. Vi började prata och Ed sade att han ville visa mig några Kenporörelser, så vi gick ut på mattan. Jag var helt

**Elvis och Dave tränar karate 1974.
Foto: Dave Hebler**

förbluffad, jag hade aldrig sett en människa röra sig på det viset. I den stunden visste jag att jag vill bli som honom. Jag körde 60 miles en väg, två gånger i veckan för att träna med honom. Min första lektion var dock inte med Parker. Det var en annan kille, som sade "Kom igen, slå mig allt du kan!" Jag svarade "Menar du allvar?". Killen sade "Ja, kör på". Jag smackade till honom allt jag kunde och en sekund senare låg jag på mattan, nerbrottad. Han sade "Jag vill aldrig att detta ska hända dig igen". Så det startade på det viset (skratt)! Jag älskar Kenpo och har hållit på med det i 62 år. Jag är den mest seniora Kenpo Martial Arts Master i världen. Bara Chuck Sullivan är äldre.

Annika: – Du fick ditt svarta bälte direkt från Ed Parker. Det måste varit en speciell dag. Berätta för oss om den dagen.

Dave: – Åh wow, jag visste inte om det innan. Jag kom till studion som vanligt och Ed sade åt mig att ta av bältet och gå ned på knä. Så jag gjorde det och förstod först inte vad som skulle hända. Sedan sade Ed, ta av dig ditt bälte och ta på dig detta i stället. Han gav mig ett svart bälte. Jag ville inte ta på mig det först, för det var av samma färg som Ed's. Jag tyckte inte jag förtjänade det. Men Ed sade "Det är inte du som bestämmer om du förtjänar det eller inte. Det är jag som bestämmer när du förtjänat det och den stunden är nu"

Annika: – Du blev väldigt engagerad i Kenpo. Till exempel så var du en av grundarna till International Karate Championship (IKC) och du var president för Ed Parker's International Kenpo Karate Association (IKKA). Hur kom det sig att du blev så engagerad på den nivån?

Dave: – Ja, jag jobbade mycket med IKC. Jag skrev reglerna för turneringen som hade 5000 tävlande. Vi hade 20 ringar och tävlingen pågick från 9 på morgonen till 2-3 morgonen därpå! Jag jobbade för IKC i 12 år. Det

**Elvis och Dave hade intresset för karate gemensamt.
Foto: Dave Hebler**

var verkligen roligt! Jag hade fördelen av att ha en bakgrund som organisatör och av strukturering från min tid i flygvapnet. Jag jobbade faktiskt också som test ingenjör, där jag skrev testprocedurer, ledde testerna och rapporterade resultatet. Jag var därmed väldigt bevandrad i att strukturera upp saker, det var därför IKC gillade mig.

Annika: – I juli 1972, träffade du Elvis för första gången! Berätta om första gången ni möttes!

Dave: – Alltså, när Elvis gick in i ett rum, så var han den enda du såg. Han var så

pass karismatisk. Jag var på Ed Parkers Kenposkola i Santa Monica. Plötsligt såg jag Elvis Presley komma in i studion. Allt stannade av. Jag tänkte "Vad gör han här?" Elvis kom över till mattan och vi började prata och han ville öva lite. Jag märkte snabbt att Elvis inte var så bekant med just utövandet av Kenpo, så jag försökte försiktigt att visa honom några tricks. Ed Parker ville att jag skulle demonstrera min speciella teknik för Elvis, som gick ut på att göra tretton rörelser i en sekvens på två sekunder. Jag hörde senare att Elvis blev så imponerad av detta och att det var skälet till att han senare ville anställa mig som sin livvakt.

Annika: – Några dagar senare efter ditt första möte med Elvis, fick du en inbjudan att komma över till hans hus. Något väldigt speciellt hände där. Berätta om överraskningen?

Dave: – Jag kom till huset. Sonny var där kommer jag ihåg. Vi satt alla och pratade en stund och sedan sade Elvis att han måste gå ut ett tag för att ta hand om något problem på uppfarten. Efter ett tag ropade Elvis: "Dave, jag behöver din hjälp". Jag gick ut och på uppfarten stod en helt ny skinande bil, en 1971 Mercedes Benz 280SL. Elvis sade "Den här bilen står i vägen, den blockerar uppfarten. Kan du hjälpa mig Dave?" Jag sade "Javisst, men hur?". "Här är nycklarna", sa Elvis, "kör bort den". Jag frågade "Men vart ska jag ta den?". "Ta den varsomhelst, Dave, bilen är din" sade Elvis och skrattade. Jag visste inte vad jag skulle säga eller göra, jag var förundrad och mållös.

Annika: – En tid senare kom Elvis förbi studion och gav dig ett TCB halsband och frågade dig om du ville bli hans livvakt. En dag som förändrade ditt liv. Hur gick dina tankar den dagen?

Dave: – Verkligen livsavgörande. Denna dag

Elvis i turban poserar tillsammans med Daves döttrar.
Foto: Dave Hebler

dök Elvis upp i turban! Det var helt otroligt, en dag att jag aldrig kommer glömma. Jag hade precis gått igenom en skilsmässa och försökte hitta en ny väg i livet, så detta var perfekt "timing" för mig". Och förstås, vem skulle säga nej till Elvis? Förresten, det var en av Elvis största problem, ingen sade någonsin nej till honom.

Annika: – Det måste ha varit ett stort ansvar att vara Elvis livvakt. Han var så berömd och alla kände igen honom överallt. Kan du berätta lite om det.

Dave: – Ja, det var verkligen svårt ibland. Speciellt som alla ögonblickligen kände igen honom. Det var inte "du ser bekant ut", utan "DET ÄR ELVIS", så jag var tvungen att vara på min vakt hela tiden. En gång skulle vi stanna och tanka bilen vid en bensinstation. Jag gick ut för att tanka och tittade bort någon sekund. När jag vände mig om hade Elvis gått ur bilen och blev genast omringad av 20 människor. Just det, det vill jag verkligen säga, Elvis älskade verkligen sina fans. Den här gången som så många andra gånger, tog han sig tid att skriva autografer och om de ville ta kort fick de

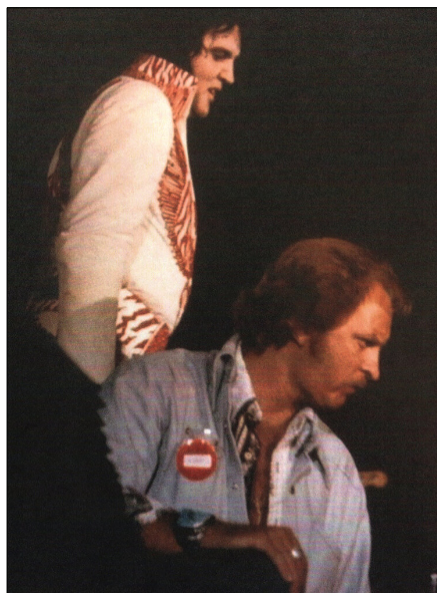
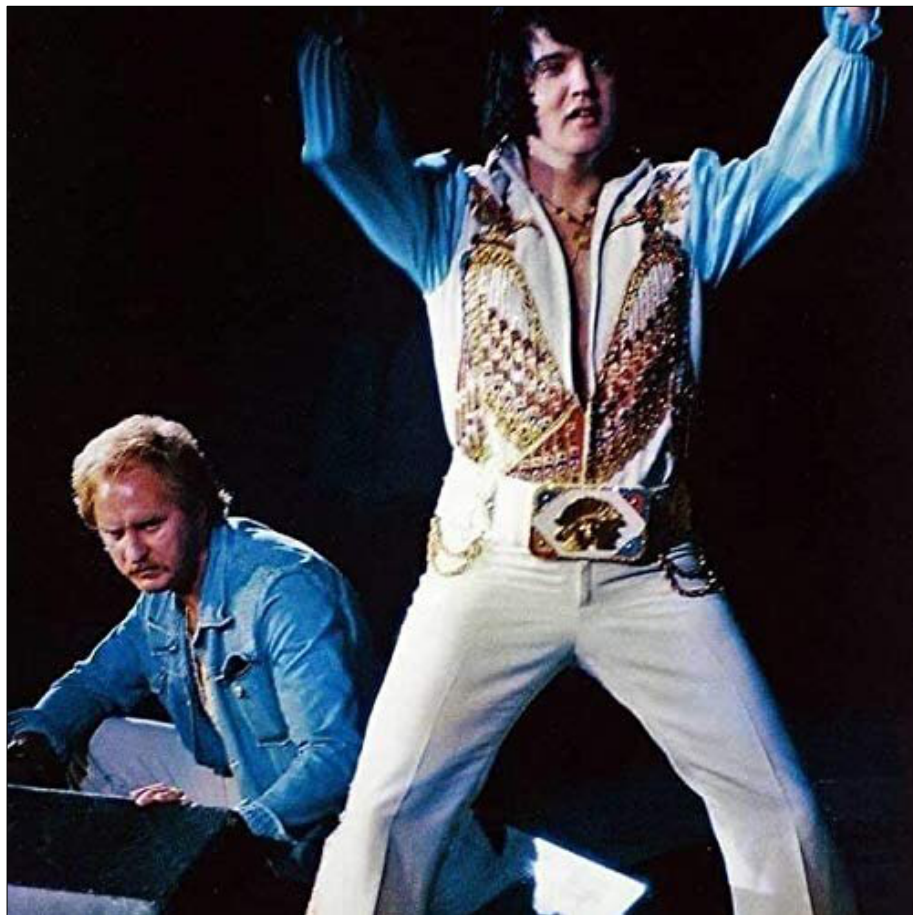
göra det. Han pratade med dem, han brydde sig verkligen.

Annika: – Den första gången du såg Elvis uppträda var 1972 i Sahara Tahoe i Lake Tahoe. Berätta om dina första intryck av att se honom "live".

Dave: – Det var en "knockout". Jag blev ögonblickligen ett "fan". Det var häpnadsväckande. Jag kunde inte tro att han var så bra. Han var underbar. Om det är något jag önskar er fans, så är det att kunna ha sett honom Elvis uppträda "live". Han var så mycket bättre än på skivorna. I en studio kan producenten manipulera så att det låter bra. Elvis behövde inte det, han var helt enastående.

Annika: – Jag tyckte historien om tjejerna som postade sig själv var jätterolig. Kan du berätta lite mer om den händelsen?

Dave: – (Skratt). Det var verkligen hysteriskt roligt. En gång i Memphis, när jag var på väg till Graceland, mötte jag Elvis farbror, Vester Presley på uppfarten. Vester berättade att två unga tjejer hade stoppat sig själva i ett stort paket och skickat sig själv med bud till Graceland i hopp om att få

**Dave håller koll på säkerheten när Elvis uppträder.
Foto: Dave Hebler**

träffa Elvis. Jag gick fram till dem och frågade vad sjutton de höll på med. De sade att de gjorde vad som

helst för att få träffa Elvis. Jag tog med dem i min bil och sökte upp Elvis, som satt i "Jungle Room" och

tittade på TV. Jag sade till Elvis det är två tjejer här som vill träffa dig och jag berättade hela historien. Elvis skrattade och pratade en stund med tjejerna och gav dem autografer mm. Det slutade lustigt nog med att en av tjejerna dejtade en av killarna i gänget.

Annika: – Du verkar ha gått bra ihop med överste Parker. Ni skämtade mycket med varandra. Det finns så många uppfattningar om Parker. Vad är din åsikt om honom?

Dave: – Jag kom bra överens med Parker. Han var väldigt intelligent och han älskade att skämta med alla. Han försökte alltid försätta dig i en obekväm situation för att se hur du reagerade. Han valde ofta mig som "offer". Jag hade en del med översten att göra. På min fritid hjälpte jag honom dekorera arenorna med posters. Jag hade inte så mycket att göra när det inte var mitt skift med Elvis, så jag hade inget emot att hjälpa Parker. Han spelade väldigt mycket och var en riktigt dålig "gambler". Jag vet för jag jobbade 15 år som "dealer" på casino. Han var verkligen ingen bra "gambler".

Ett trick han försökte med mig var att, på skämt, försöka hypnotisera mig. En gång när vi var i

omklädningsrummet, viftade han med fingret och sade "Du kan aldrig mer resa dig upp från stolen du sitter på."

Sedan gick han in till Elvis privata omklädningsrum och lämnade mig. Efter en stund ropade han på mig. Jag förstod vad han var ute efter och höll stolen mot rumpen och gick så böjt in till Elvis. Detta hade inte

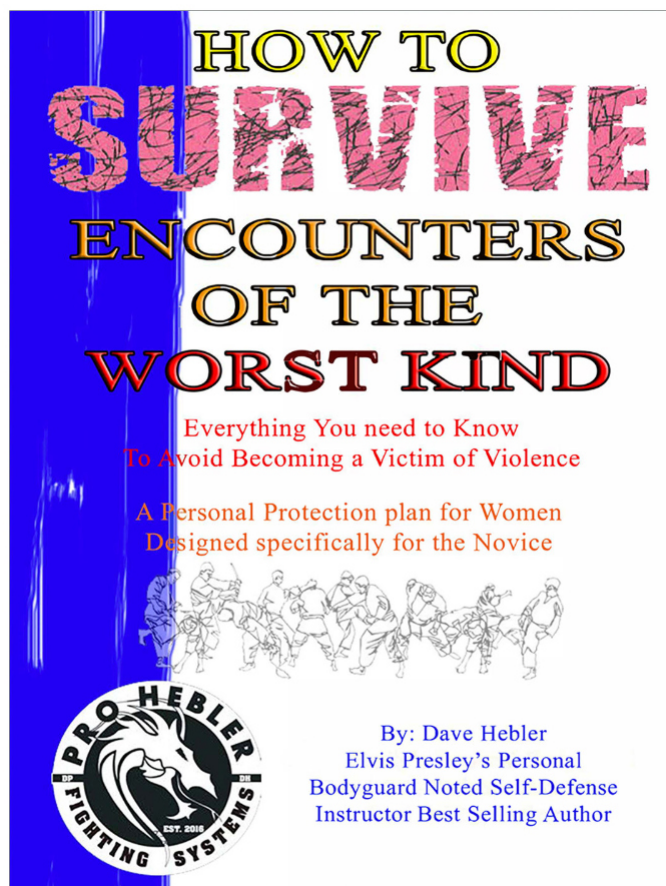
Parker förväntat sig att jag skulle göra. Elvis brast ut i skratt och sade "Han lurade dig igen Parker". Parker försökte många tricks med mig, men han lyckades aldrig.

Annika: – Kom du bra överens med de övriga i gänget?

Dave: – Ja, speciellt med Lamar Fike, vi hade jätteroligt ihop.

Annika: – Vad tyckte du om Vernon Presley?

Dave: – Jag kommer bara säga; jag gillade inte

honom. Det är allt jag har att säga. Det är ingen idé att säga något mer.

Annika: – Efter tiden med Elvis, fortsatte du din framgångsrika karriär i Kenpo. Jag är imponerad över att du åtog dig att träna så många kvinnor i självförsvar. Det är inte många män som gjort det du gjort i det området. Hur kom det sig att du gjort detta?

Dave: – Ja, jag tränar kvinnor i självförsvar. Jag har till och med skrivit en bok om det. ("How to survive encounters of the worst kind"). Den är på

fjärde utgåvan nu. Jag har tränat kvinnor i självförsvar i 50 år nu. Varför? För att jag har två döttrar och för att en av tre kvinnor blir överfallna. 10 miljoner unga i åldrarna 11–19 år blir överfallna. Det är så illa det är. Min tanke är att om de bara har lite utbildning i självförsvar, så har de en bättre chans att försvara sig själva.

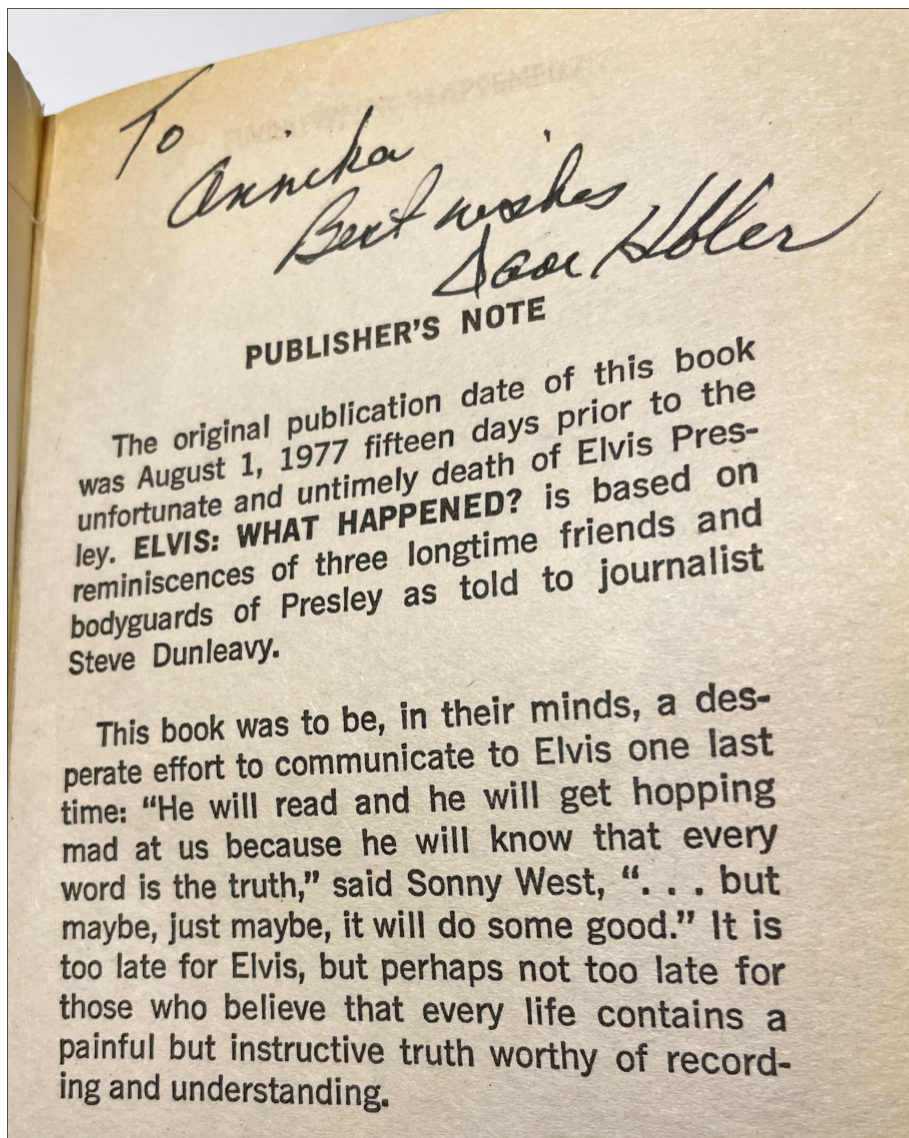
Jag undervisar också i vaksamhet. Till exempel, en charmerande främling. Sådana har en agenda. Du måste fråga dig själv, varför är den här personen så charmig? De är elaka rovdjur och de vet om det, men de maskerar det väl. Vaksamhet är nyckeln.

Annika: – Till sist, vilken är den värsta frågan du typiskt får om Elvis?

Dave: – Åh, det är "Lever Elvis?". Jag får den frågan hela tiden, det är verkligen underligt. Jag kan bara inte tro att detta fortsätter.

Annika: – Tack så mycket för intervjun Dave. Det var jättetrevligt!

Dave: – Tack och gud välsigne! Glöm inte att lyssna på min Podcast, varje onsdag 18.00 CT

*Signerat exemplar av den ökända boken från 1977.
"To Annika Best wishes Dave Hebler"
Foto: Annika Lindqvist*

Mer information:

Website Dave Hebler
(thedavehebler.com)

Podcast, googla: "Monte & The Pharaoh Present Dave Hebler is the Kings Bodyguard". Man kan också efterlyssna på Youtube.

Nya boken The Kings Bodyguard, ISBN 978-1-62933-879-8 finns på Amazon, Bokus, Adlibris och liknande ställen.

BE BOP A LUBA
BACK TO THE FIFTIES

10-årsjubileum av den topprecenserade showen!
Peter Jezewski 45 år som artist

8-mannaband
Nostalgisk resa till det glada
50-60 talet och dess musik!

Kvällens gäst:
**Donna
Presley**
(Elvis kusin)

Biljetter:
www.showtic.se
www.bebopaluba.com

Chinateatern, Stockholm
30 november

Mer info: www.bebopaluba.com mail: info@bebopaluba.com

Peter Jezewski åker på turné med Donna Presley

Jag ringer Peter Jezewski cirka klockan 12.30, han har nyligen stigit upp, livet med ständiga turnéer och sena spelningar har gjort honom till lite av en nattuggla. Men nu låter han glad och alert och redo för intervju.

Annika: – Peter, berätta lite om hur allt började. Vad fick dig in på musiken så att säga?

Peter: – Jag kommer från Stockholmsförorten Hagsåtra från början. Mina föräldrar var rätt musikaliska, de sjöng i kör bland annat och det fanns ett piano hemma. Jag är uppväxt med kommunala musikskolan, som alla andra ungar på den tiden. Så det var blockflöjt och sådant som gällde. Senare blev det även piano och trumpet. Det som fick igång musikintresset ordentligt, var när jag 7 år gammal hörde Beatles för första gången. Det ändrade allt, de var så otroligt bra och precis i början körde de ju covers på gamla låtar. Jag började öva framför spegeln (skratt). Elvis fanns givetvis där också, men det var Beatles jag först hörde.

Peter Jezewski upptäckte musiken som 7-åring då han hörde Beatles för första gången.
Foto: Peter Jezewski

*Peter var med och bildade The Boppers samma år som Elvis dog.
Foto: Peter Jezewski*

När jag var 11-12 år provade jag en gitarr hemma hos en barndomskompis, som jag känt sedan jag var 6 år. Vi hängde mycket som barn, eftersom vi hade landställen bredvid varandra. Jag fingrade lite på gitarren, försökte spela lite och tänkte sedan inte mer på det. Sedan gick det 2 veckor och ett brev dånar i brevlådan. Det var från min kompis, som meddelade att jag nu var medlem i hans nya band! Tala om chock! Dessutom var det så att kompisen redan hade ordnat med vår

första spelning i en talangjakt, "Barnens Talangjakt -Chansen". Jag fick stora bendarren och hade enorm scenskräck, men två månader senare stod vi där i Farsta Centrum och spelade. Bandnamnet var "Black Eye", det tyckte vi var tufft. Och vi vann! Dessutom vann vi nästa deltävling och kom till semifinal och därefter till riksfinal i kategorin "Popmusik grupp" på Södra Teatern. Där råkade det bli så att trummisen och jag fick tag på några öl (skratt) och domarna fick nys om

det. Det slutade med att vi blev trea, men de utropade ingen etta eller tvåa. Vi tror det var domarnas sätt att sätta oss på plats (skratt).

Sedan kom ytterligare två killar till bandet, Matte Lagerwall och Ingemar Wallén. Matte kände jag också sedan tidigare, också från samma landställe faktiskt. Vi bytte namn till "Anaconda" och lirade mer hårdrock. Sedan slutade Matte och Ingemar och vi bytte namn igen till "Tungt Sjukhus" och det bandet gick mer i punkstil.

Thåström har faktiskt kallat oss för Sveriges första punkband. Han sjungit om oss på sin skiva "Skebokvarnsvägen 209". I låten "Brev till 10:e våningen" hör man "Tungt sjukhus på Rågsvedsgår'n och söndagsfylllorna på Skebohov".

Men sedan kände vi att det var för mycket hårdrock och punk. Jag hade börjat spela akustisk gitarr med Matte och Ingemar, mest 50-talsmusik. Vi började sjunga i stämmor och det kändes så rätt. Det blev mycket Elvis och annan musik från den tiden. Vi fick händelsevis en spelning på en raggarklubb. Vi tyckte att våra tre gitarrer var lite för fjuttigt för en spelning på en sådan klubb, så vi fick med oss gamla bandet, mest som en tillfällig grej. Det blev succé och därefter fick vi spelning efter spelning. Vi hade ingen manager utan spelningarna kom på rekommendation från andra som hört oss. Min brorsa hade ett litet åkeri, så han fick köra oss till spelningarna och våra instrument stod i brorsans vardagsrum, till hans sambos stora förtret (skratt). Sedan hoppade flera av, men Ingemar Wallén tog med sin bror Ville Wallén som trummis. Därefter bildades Boppers.

Vi försökte aldrig låta exakt som Elvis, vi tyckte det var att häda. Ingen kan låta som Elvis, han är i en klass för sig. Vi kunde inte göra

Peter har varit i Memphis tre gånger och har även spelat in skivor i Nashville.

Foto: Peter Jezewski

"Ingen kan låta som Elvis, han är i en klass för sig."

honom rättvisa tyckte vi. Istället gjorde vi våra tolkningar av honom, inte imitationer. Det är samma sak med Johnny Cash, som jag också gör min egna tolkningar av. Boppers bildades förresten 1977, samma år som Elvis dog. Jag minns såväl när man fick beskedet om hans bortgång. Det var en chock!

Annika: – Du har ju varit i Memphis och Nashville flera gånger och på andra ställen har du spelat med musiker som spelade med Elvis...

Peter: – Jag har varit i Memphis tre gånger.

Graceland var en häftig upplevelse om än lite vemodigt. I Nashville har jag spelat in skivor vid två tillfällen bland annat. Jag har spelat med Bob Moore, Elvis basist, på flera ställen och med Glen Hardin, som ju spelade piano med Elvis och skrev många arrangemang. Han och jag spelade "A Fool Such As I", han på piano och jag på gitarr och sång i Grästorps Konserthus. Det var bara han och jag på scenen, det var en häftig upplevelse. Per-Erik Hallin har jag också spelat med hemma hos Carola en gång. Vi sjöng "Can't Help Falling in Love". Mindi Miller har vi umgåtts en del med och Priscilla

Presley har jag träffat tre gånger. Hon var väldigt intresserad av min CD som jag gav henne, speciellt när hon förstod att det var mina tolkningar, inte imitering av Elvis. Hon var en väldigt trevlig och behaglig person.

Annika: – Donna Presley, Elvis kusin, ska ju ansluta till din turné nu i höst. Berätta lite om det!

Peter: – Ja, hon kommer med på höstturnén vid ett antal tillfällen, så det är spännande och roligt. Jag ser mycket fram emot det. Hon gör en talkshow och ska faktiskt också sjunga med oss. Jag har inte hört henne sjunga, men det mest spännande är ju att höra henne berätta. Det är så många andra som baserar sina åsikter på hörsägen. Men Donna är ju en Presley, en i familjen och hon bodde på Gracelandområdet. Hon är en insider, så det blir en otrolig upplevelse för alla Elvisfans att höra historien från källan så att säga.

Annika: – Berätta lite mer om turnén Be Bob a Luba, blir det några Elvislåtar?

Peter: – Ja, vi börjar nu i höst. Vi blev lite sena i starten, eftersom vi måste avsluta "Man in Black"-turnén, den blev lite sen på grund av pandemin, så vi drar igång Be Bob a Luba till hösten. Vi är rätt många på scenen, ca 10 personer

Be Bob a Luba -gänget.
Foto: Peter Jezewski

totalt inklusive tre körtjejer. Vi ska börja repa nu, så "lineupen" är inte spikad ännu, men jag lutar åt att det i alla fall blir "A Fool Such As I", "Mystery Train" och "His Latest Flame", men det är inte riktigt bestämt ännu. Men Elvis blir det, liksom Paul Anka, Neil Sedaka, Buddy Holly och Roy Orbison. Och jag vill också säga att vi vill ta med låtar av tjejer som Wanda Jackson, Conny Francis, Supremes med flera. De får för lite "cred", det är riktigt bra låtar och artister.

Showen blir över tre timmar lång och alla i bandet som kan sjunga "lead", kommer få göra det.

Annika: – Blir det någon meet & greet-session efteråt?

Peter: – Bra ide, det får vi ordna!

Annika: – Till sist Peter, vilka är dina favoritlåtar med Elvis?

Peter: – Åh det är svårt, men "If I Can Dream" från '68 Comeback, den är otrolig. Jag har aldrig vågat

mig på den, han sjunger med sådan otrolig känsla. Sedan "The Wonder of You". Den har jag faktiskt sjungit, men på mitt sätt. Elvis gör den så fantastiskt. Förstås alla femtalslåtar, det är egentligen en omöjlig fråga. Det finns ingen som Elvis.

Annika: – Tack för att du tog dig tid att bli intervjuad för Elvismagasinet. Det var jättetrevligt att få en pratstund med dig! Varmt lycka till med turnén!

Peter: – Tack själv, vi ses i höst!

Turneplan och mer info:

[Peter Jezewski](mailto:Peter.Jezewski@bebopaluba.com)
(bebopaluba.com)

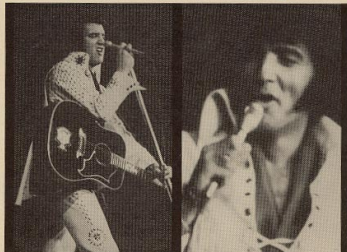

Jerry Weintraub in Association with RCA Records Tours Presents

ELVIS

JUNE 9-10 AT

madison square garden
Pennsylvania Plaza, 7th Ave., 31st to 33rd Sts.

DON'T MISS IT

FRIDAY NIGHT June 9 8:30 P.M. \$10, \$7.50, \$5.	SATURDAY MATINEE June 10 2:30 P.M. \$10, \$7.50, \$5.	SATURDAY NIGHT June 10 8:30 P.M. \$10, \$7.50, \$5.
---	--	--

Tickets on sale Monday, May 8th, at Madison Square Garden
For additional information, call (212) 564-4400. Tickets also available at Ticketron outlets
in these cities: New York (212) 644-4400, Boston (617) 655-5440, Philadelphia (215) LO 3-9008,
Pittsburgh (412) 922-5300, Washington, D.C. (202) 659-2601.

NO MAIL ORDERS ACCEPTED.

Hear Elvis on RCA Records and Tapes.

Joe och Gerry såg Elvis i Madison Square Garden

Låt mig börja med att berätta lite om mig själv. Jag heter Joe Devine. Jag är från delstaten New Jersey i USA. Min fru, Gerry och jag hade den fantastiska förmånen att närvara vid två av Elvis Presleys totalt fyra konserter 1972 i Madison Square Garden i New York.

Från början var det tre konserter planerade, en den 9 juni på kvällen och två konserter på lördagen den 10 juni, en matiné och en kvällstid. De blev snabbt slutsålda och en fjärde show, den 11 juni, lades till. Man får komma ihåg att detta var före internet,

biljetter köptes på plats i Madison Square Gardens biljettkontor och det samma dag som biljetterna släpptes. Som tur var, kunde min fru Gerry ta en dag ledigt från jobbet och lyckades köpa biljetter för både fredagskonserten på kvällen och lördagsmatinén.

En sak som är intressant är biljettpiserna för att se den största stjärnan i världen. Biljetterna kostade endast 10\$, 7.50\$ och 5\$. Elvis Presley skrev alltid historia när han uppträdde och han gjorde det igen, genom att blir den första artisten som

sålt ut fyra shower på raken i Madison Square Garden. Elvis höll en presskonferens på New York Hilton innan fredagens show den 9 juni. Elvis svarade vänligt på alla frågor från den samlade presskåren. Det var mycket på amerikansk TV om presskonferensen, men

Madison Square Garden lördagen den 10 juni 1972. Till vänster om Elvis Jerry Scheff (bas) och till höger James Burton (gitar). Foto: Joe Devine

tyvärr missade vi det, eftersom vi var på väg in till New York (det fanns ingen videobandspelare att spela in på då). Hela presskonferensen finns dock tillgänglig numera.

När vi fick våra platser för fredagskonsertens uppträdande, kunde man verkligen känna elektriciteten i luften. Vi hade aldrig sett Elvis "live" innan och det hade inte New Yorkarna heller. Detta var innan **Aloha From Hawaii** specialen, så den enda gång vi sett Elvis uppträda var i dokumentären **That's the Way It Is**

Förväntan i luften var otrolig! Ljuset släcktes och vi blev först besvikna på att **Sweet Inspirations** började showen. Vi ville ha Elvis!

Sedan kom **Jackie Kahane**, en komiker och körde sitt nummer. Publiken ville inte veta av honom. Vi ville ha Elvis! Jackie Kahane avslutade kvickt sitt nummer och lämnade scenen. Ljuset tändes igen och vi väntade.

Till slut släcktes ljuset och man kunde höra ljudet av **Also Sprach Zarathustra** (Theme from 2001: A Space Odyssey). Elvis äntrade scenen och hela publiken exploderade av tjut och applåder. Precis alla stod upp och faktiskt kunde man inte höra de första två tre låtarna för att alla skrek. Det verkade som att alla hade

kameror med blix, varje gång Elvis vände sig om mot en viss sektion, lyste hela den sektionen upp av blixternas ljus. Det såg nästan ut som ljus från riktiga blixtar. Till slut lugnade det ned sig en aning och vi kunde njuta av resten av showen.

Elvis bar sin vita "Adonis Jumpsuit" med matchande guldlamécape och "Gold Attendance belt".

Alltför fort nådde konserten sitt slut och Elvis sjöng sin avslutande sång **Can't Help Falling in Love** och konserten var över. Elvis knäböjde med

armarna utsträckta och man kunde se hela guldcapén.

De fyra konserterna 1972 i "The Garden" var den enda gången Elvis uppträdde i the Big Apple.
Foto: Joe Devine

Vilket ögonblick att minnas!
Han var i en klass för sig!

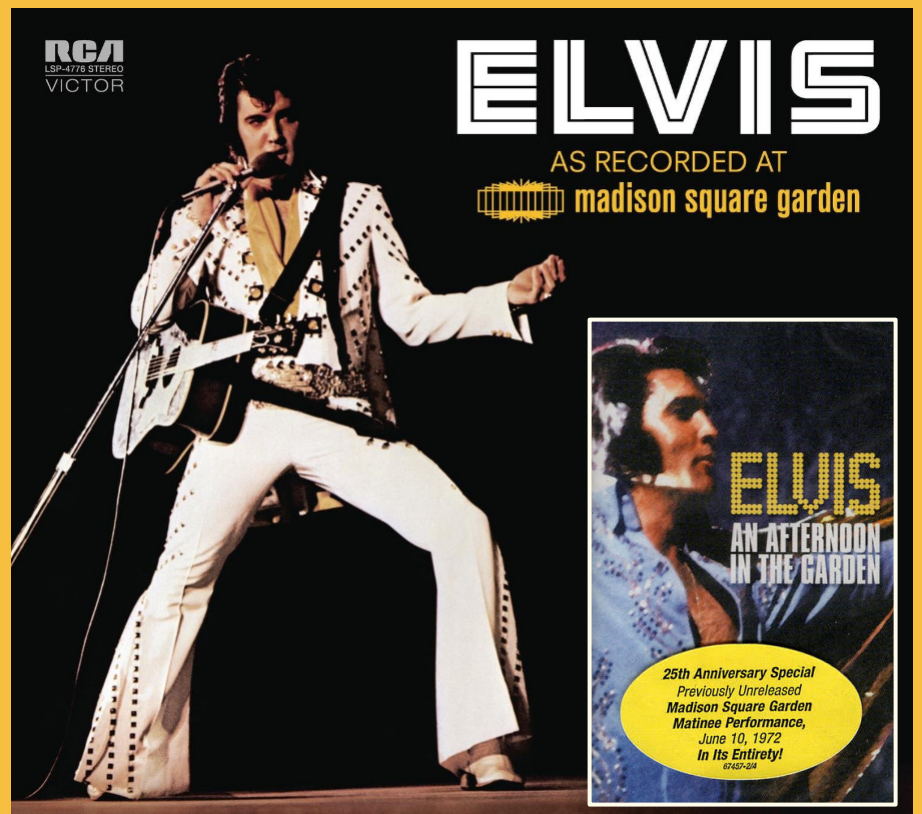
Givetvis var lördagens show också fantastisk. I denna show bar Elvis sin ljusblå "Grass Suite" med "White Fireworks Belt" och matchade capé. Att se Elvis framträda live var verkligen ett minne för livet.

Elvis fick otroliga recensioner. Den mest berömda är troligtvis den från **New York Times** som skrev "Han såg ut som en prins från en annan planet, smalögad med höga indianska kindknotor och en vacker brun hudton, som var perfekt hans 37 år till trots".

Lördagens konsert den 10 juni spelades in och gavs titeln **Elvis As Recorded at Madison Square Garden**. En lustig sak är att RCA släppte LP:n den 18 juni 1972, bara 10 dagar efter showen. LP-omslaget var redan klart i förväg, så allt de behövde göra var att pressa skivorna och stoppa

in i fickorna och de var redo att skeppas. Om man tittar noga på LP-omslaget på originalutgåvan kan man notera att fotografiet på omslaget inte är från någon av konserterna i Madison Square Garden. Istället hade man valt en bild på Elvis när han bar "White

Pyramid Suit". Albumet sålde guld den 4 augusti 1972, platina den 20 maj 1988, dubbelplatina 27 mars 1992 och trippelplatina 15 juli 1999. Allt certifierat av RIAA. Givetvis blev min fru och jag besvikna på att just den konsertversionen gavs ut,

Albumen från showerna i Madison Square Garden.

eftersom vi var på matinén och inte på kvällskonserterna på lördagen. Vi vet dock att goda saker kommer till de som väntar och slutligen på 25-årsjubileet av konserten, gav RCA ut **An Afternoon in the Garden**. Om ni lyssnar noga kan ni höra oss applådera och det är härligt att veta att den enda skivan vi spelade in med Elvis slutligen gavs ut. 😊

Elvis uppträdde aldrig mer på Madison Square Garden, men han uppträdde i **Uniondale, New York** 1973 och 1975. Vi gick på dessa konserter också och hade biljetter till hans konsert den 22 augusti 1977. Men, vi vet alla vad som hände... och det är en helt annan historia.

Fotografierna i denna artikel tog jag själv under **lördagskonserten den 10 juni**. Jag tog medvetet inga bilder på fredagskonserten, eftersom jag inte vill att något skulle ta uppmärksamheten från det ögonblicket då jag skulle se Elvis för första gången. Ibland missar man att ta in känslan, eftersom man är så upptagen med att ta bilder.

Till slut, låt mig säga att det var så otroligt att få vara med på en liten del av Elvis Presleys historia och en så fantastisk weekend att minnas. Tack för att jag fick dela med mig av detta minne med er!

1997 kom albumet *An Afternoon in the Garden*.
Foto: Joe Devine

**Fredag kvällshow:
Inspelad 9 juni 1972**

Also Sprach Zarathustra
(Theme from 2001: A Space Odyssey)
That's All Right
Proud Mary
Never Been To Spain
Until It's Time For You To Go
You Don't Have To Say You Love Me
You've Lost That Loving Feeling
Polk Salad Annie
Love Me
All Shook Up
Heartbreak Hotel
Teddy Bear/Don't Be Cruel
Love Me Tender
Blue Suede Shoes
Hound Dog
Bridge Over Troubled Water
Suspicious Minds
Introductions by Elvis
For The Good Times
American Trilogy
Funny How Times Slips Away
Can't Help Falling In Love
Closing Vamp

**Lördag eftermiddagsshow:
Inspelad 10 juni 1972**

Also Sprach Zarathustra
(Theme from 2001: A Space Odyssey)
That's All Right
Proud Mary
Never Been To Spain
You Don't Have To Say You Love Me
Until It's Time For You To Go
You've Lost That Lovin' Feelin'
Polk Salad Annie
Love Me
All Shook Up
Heartbreak Hotel
Medley: (Let Me Be Your)
Teddy Bear/ Don't Be Cruel
Love Me Tender
Blue Suede Shoes
Reconsider Baby
Hound Dog
I'll Remember You
Suspicious Minds
Introductions by Elvis
For The Good Times
American Trilogy
Funny How Time Slips Away
I Can't Stop Loving You
Can't Help Falling In Love
Closing Vamp

**Översättning:
Annika Lindqvist**

Kungen var där och tittade

**John Boija och Donna Tutt vars man Ronnie Tutt (1938-2021) spelade trummor för Elvis.
Foto: John Boija**

Annika Lindqvist har intervjuat John Boija inför Rock'n'Roll Heavens kommande stora evenemang i slutet av sommaren.

Annika: – Hej John! Vilken häftig grej ni har på gång i Borås nu i augusti! Berätta!

John Boija: – Ja, Rock'n'Roll Heaven anordnar ett stort event i Borås den 27 augusti, där vi kommer ställa ut massor av unika Elvis objekt, som aldrig visats i Sverige. Hela eventet är ett koncept som

innehåller unika objekt från många kända artister och skådespelare. Förutom Elvis, så har vi även objekt från Jerry Lee Lewis, Buddy Holly, Johnny Cash, Fats Domino, Marilyn Monroe, Ann-Margret, Rat Pack, James Dean m.fl. Eventet kommer hålla hus i en stor lokal, där vi även kommer bjuda på konsert med Brolle.

Innan dess kommer vi ha en ännu större utställning under den tyska fanclubens årliga Elvisfestival i Bad Nauheim den 12-14 augusti. Självkärligt är även svenska fans välkomna dit och Rock'n'Roll Heaven kan

erbjuda unika guidade turer på svenska.

Annika: – Du är nyss hemkommen från Tyskland. Vad gjorde du där?

John Boija: – Vi har haft en utställning i Bad Homburg med många Elvisobjekt. Faktiskt på samma hotell, Ritters Park Hotel, som var Elvis första hem i Europa, om än för en kort tid i oktober 1958. På det här hotellet höll Elvis också sin första presskonferens i Europa. Förutom de olika Elvis objekten, kunde vi visa det

**John Boija guidar och berättar för intresserade fans i Tyskland.
Foto: John Boija**

rum som Elvis bodde i. Det var jätteroligt att guida både på engelska och tyska.

Hotellet ställde verkligen upp och hade gjort i ordning ett kit till alla som bodde på hotellet, så de kunde göra en bananapeanutbutter sandwich på rummen.

Med oss fanns också Dennis Jale, Donna Presley och några av Elvis originalmusiker, som varit på turné i bland annat Österrike.

Annika: – Berätta om Rock'n'Roll Heaven

John Boija: – Rock'n'Roll Heaven är ett gäng svenska och internationella samlare av bland annat spektakulära Elvisobjekt. Vi tycker det är synd att så många intressanta objekt ligger och dammar i kassaskåp. Vi vill istället visa upp dessa

fantastiska föremål för alla er Elvis fans. Alla har sitt specialområde, mitt är ju SUN Records. Här finns också Andreas Schröer, en tysk samlare, som kan allt om Elvis tid i Tyskland och som spenderat de senaste 30 åren med att i princip kartlägga varje steg Elvis tog när han var i Tyskland. Han har skrivit flera böcker bland annat "Private Presley: The Missing Years – Elvis in Germany" och "A Date With Elvis".

Annika: – Du måste träffa på många unika objekt. Berätta om något tillfälle!

John Boija: – Ja, en gång blev vi kontaktade av en man, vars mamma precis hade avlidit och han berättade att hans mamma hade massor av foton och dagböcker som var Elvisrelaterade. Det visade sig att hon hade precis gått

ur skolan och åkt helt sonika till Bad Nauheim där Elvis bodde. Sedan hade hon stått varje dag utanför Goethestrasse 14, där Elvis bodde och noterat när han kom och gick, vad han hade på sig, vem han var med och så vidare. Dessutom hade hon fotograferat Elvis och framkallat bilderna och sedan bett Elvis skriva sin autograf på alla bilder. Och inte nog med det, hon hade också köpt alla Elvis skivor så fort de kom ut och fick även dessa signerade av Elvis. En specifik episod hon beskrivit i sin dagbok, var när hon satt med några killar i en bil utanför Goethestrasse 14. På radion spelades den just utgivna "A Fool Such As I", plötsligt stack Elvis in huvudet och ville lyssna. Han hade inte hört låten sedan han spelade in den.

Annika: – Kan du berätta om några Elvisobjekt som ni kommer visa i Borås?

John Boija: – Ja, vi kommer visa upp fler unika objekt bland annat Elvis första musiktrofé, en pokal som han fick på Humes High School i en talangjakt. Den hade han hemma och den kom sedan på avvägar, men vi hittade den! Det är även många scen-objekt från -56 & -57, objekt från 60-tals filmerna och tiden i Las Vegas. En annan häftig sak

Musiktrofé som Elvis vann i en talangjakt på Humes High School.

Foto: John Boija

Arméjacka, vintermössa och stridsbälte burna av Elvis under tjänstgöring i Västtyskland 1958-1960.

Foto: John Boija

är att vi visar upp den enda kända guldskiva utanför Graceland, som Elvis faktiskt tagit emot. Det är en svensk guldskiva för "King Creole" och det hade smugit sig in en felaktig stavning av hans efternamn, det står "Presly" istället för "Presley". Det gjorde att en uppdaterad guldskiva med korrekt stavning senare skickades till Graceland, men den har ju Elvis aldrig tagit emot personligen, så vår är ju unik på det viset att Elvis tagit emot den och visat kompisarna på luckan osv. Vi kommer också visa upp en del persedlar från lumpartiden. Så det kommer vara en helt fantastisk utställning och jag gläds åt att svenska Elvis

fansen nu får se dessa unika objekt.

Sixten Eriksson från RCA-Telefunken i Sverige överlämnar en guldskiva för King Creole till Elvis i Tyskland.

Foto: Hans-Ove Regén (Public License)

Skinndräkt buren av Elvis ca 1971 samt autentiska banderoller från 70-talskonserter.
Foto: John Boija

Träningsväska, racket och jacka från Presley Center Courts som byggdes på baksidan av Graceland 1976.
Foto: John Boija

Annika: – Det händer visst något på bokfronten också...

John Boija: – Ja, det är helt otroligt. SUN Records kommer att ge ut en jubileumsbok med anledning av att det i år är 70 år sedan SUN Records startade. De har valt ut de 70 mest notabla inspelningarna. Peter Guralnick och Colin Escott skriver boken och ingen mindre än Jerry Lee Lewis skriver förordet. Och här fick jag en roll också, nämligen med alla illustrationer i och med att jag var den som hade tillgång till alla de skivor de valt ut. Ingen

annan kunde leverera det, så det är en stor ära för mig som SUN Records entusiast att få bidra på detta vis. Boken kommer ut i oktober preliminärt.

Annika: – Hur började ditt intresse för Elvis och SUN Records?

John Boija: – Det började tidigt. Mina föräldrar var lite äldre och jag lyssnade mest på gamla stenkakor, bland annat Charlie Norman, som jag tyckte var jättebra. Jag spelade också själv instrument. Jag var dock helt ointresserad av Abba, Ebba Grön osv. När jag var 10 år fick jag en radiostereo i present och på radion hörde jag ett program med Svante Grundberg. Han spelade den första Elvislåt jag hörde, "So Glad You're Mine". Jag tyckte det lät nästan lika bra som Charlie Norman (skratt). Så från den stunden var jag fast. Jag blev intresserad av skivor

och pressningar och var nog en riktigt frågvis grabb, som ställde många frågor i de olika vinylbutikerna i Stockholm. De lite äldre gubbarna som jobbade i dessa butiker gillade mig och tyckte det var kul med någon så ung, som ville veta så mycket.

Jag övertalade mina föräldrar om att få köpa min första SUN-skiva och de gick med på det. Jag gick med mamma till banken och tog ut alla mina besparingar, alla slantar jag fått från mormor och morfar osv. Det var 700kr och jag köpte SUN-skivan "Mystery Train". Efter det började jag köpa fler SUN-skivor, så fort jag hade råd. På något vis fick Bruno Tillander nys om mig. Han skulle ha en utställning på Liseberg och jag fick ställa ut min SUN-skiva där. Det var stort, till och med kungen var där och tittade.

Annika: – Stort tack John, vi ses i Borås den 27/8!

John Boija: – Ja, det gör vi. Återigen, vi är så stolta och glada att kunna ta alla dessa unika objekt till Sverige och få visa de svenska Elvisfansen. Vi kommer att ha **särskilt öppet för Elvis i Nordens medlemmar från kl 12.00** så att fansen får extra tid att kika på de fantastiska objekt vi tar med oss. Välkomna!

I samarbete med vår broderklubb OEPFC i Finland så publicerar vi intervjuer som Keith Huotari gör både för amerikansk radio och för våra klubbars räkning. Här kommer Keiths intervju med Bill Morris.

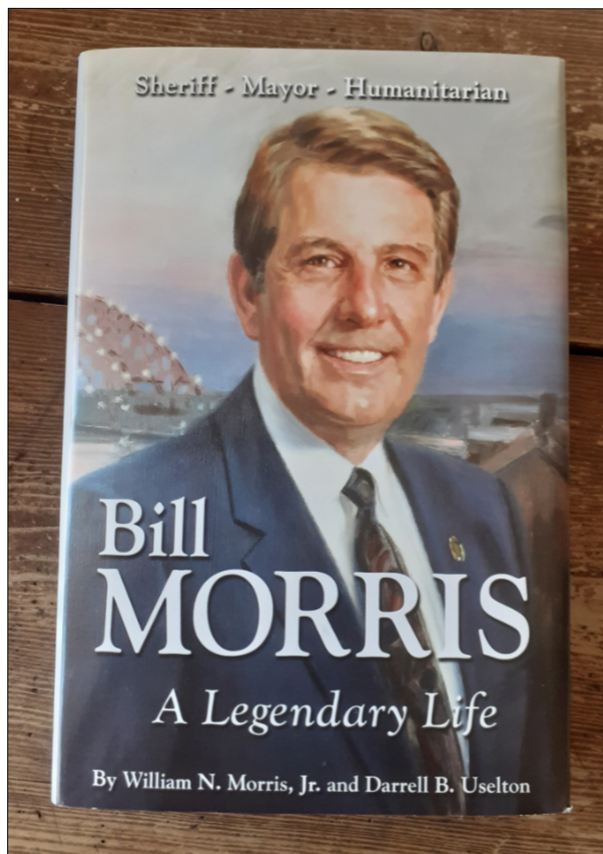
Bill var med på den hemliga seansen

KH: – Vår gäst idag heter Bill Morris. Bland hans meriter så hittar vi bland annat följande: Morris var sheriff i Shelby County i Tennessee 1964-1970 och mellan 1978 och 1994 var han under fyra mandatperioder borgmästare i Shelby County. Han var också en av Elvis Presleys nära vänner. Tack för att du är med oss herr Morris. Jag vill börja med att nämna din bok "Bill Morris – A Legendary Life." Våra radiolyssnare i övre delen av Michigan och nordöstra Wisconsin liksom våra tidningsläsare

i Finland och Sverige borde läsa den här boken. Berätta varför du skrev den.

Bill: – Jag har jobbat många år inom politiken. Mitt första jobb inom det området var när jag som ung 31-åring ställde upp i sheriffvalet. Det var vid en kritisk tidpunkt i Memphis historia då segregationen var väldigt stark. Det var före Civil Rights Act (anmärkning: lagen som 1964 förbjöd segregering och rasdiskriminering). Jag växte upp i Mississippi där även Elvis växte upp. Vi var båda vana vid segregationen. Väldigt tidigt blev han intresserad av polisarbetet i Memphis. Poliskåren var alltid nära

Bill Morris bok handlar även om Elvis.
Foto: Jani Turunen

och stöttade och skyddade honom. Inte för att han behövde det, för han hade sina egna killar, men de fanns där om det skulle behövas. Vår relation var nära och bra. Elvis gick ut high school (gymnasiet)

Elvis i
Norden
www.elvis.ax

2 clubs – 1 King

tillsammans med min fru Ann. Under årens lopp upplevde vi mycket tillsammans. Vi växte ju upp i samma område.

KH: – Var det därför som du och Elvis kom så bra överens? För att er uppväxt var väldigt lika?

Bill: – Ja absolut! Det var faktiskt så att före både han och jag föddes bodde både hans och mina föräldrar på den absolut bonnigaste landsbygden i norra Mississippi. Vi pratade ibland om den tiden och vi hade en väldigt bra relation till varandra. När han studerade på high school var han väldigt förtjust i min fru! De gick ut skolan i samma klass från Humes (High School). Det som var bra i min relation till Elvis var att jag aldrig jobbade för honom. Jag har hans vän. Om han frågade mig något så svarade jag precis vad jag tyckte. Jag älskade killen! Han var kul att vara med. Jag tänkte i morse att nu har han varit död längre tid än vad levde och det är så sorgligt. Han är ju fortfarande så närvarande i många människors liv runt om i världen. Jag får fortfarande en kick när jag lyssnar på många av hans sånger. Jag känner passionen, romantiken, kärleken och smärtan och alla andra känslor som man kan känna.

Jag skrev boken för att berätta om min erfarenhet inom det medborgarrättsliga området. Jag var sheriffen som arresterade killen som mördade Martin Luther King. Det hörde till mitt jobb som sheriff att hämta tillbaka killen från London, ta honom i förvar, åtala honom och så vidare. Det blev starten på att verkligen driva igenom de medborgerliga rättigheterna.

KH: – Du nämnde att din fru gick i skolan tillsammans med Elvis på Humes. Tyckte din fru att han utmärkte sig på något sätt under den tiden?

Bill: – Ja han var annorlunda. Han klädde sig annorlunda. Vid ett tillfälle hände något riktigt märkligt. Det var tidigt under deras bekantskap. Hon tyckte då att han var lite konstig med sina höga skjortkragar, pastellfärger, långt hår och så vidare. Men så en dag hade han med sig sin gitarr och sjöng en sång i klassen. Han sjöng "Old Shep" och alla som kände honom sedan tidigare såg på honom på ett helt annat sätt följande dag. De insåg att den här killen hade något speciellt. I min frus årsbok från Humes så skrev han "Till en härlig tjej" och det gillade hon verkligen.

KH: – Du träffade Elvis då du jobbade med hans pappa Vernon. En del säger att Elvis och hans pappa var helt olika medan andra har en annan åsikt. Vad säger du om Vernon?

Bill: – Naturligtvis så älskade han sin son och Elvis älskade sin pappa. De hade ändå två väldigt olika personligheter. Han (Elvis) hade en otroligt anpassningsbar personlighet. En fantastisk kille! En gång när vi satt i hans vardagsrum på övre våningen så ville han visa mig några karaterörelser. Att han var väldigt seriös då det gällde karate var något som jag insåg väldigt tidigt.

KH: – Var din nära bekantskap med Elvis till någon hjälp på den politiska arenan eller var det något som avundsjuka motståndare försökte använda mot dig?

Bill: – De försökte nog använda det mot mig. Han överraskade både mig och Ann genom att ge mig en Mercedes i julklapp ett år. Jag hade inget förtroendeuppdrag då han gav mig bilen men senare när jag ställde upp i valet så kritiserades jag hårt för att han hade gett mig den.

Många människor i Memphis hyste ingen större respekt för Elvis på grund av hans omtalade höftvickande och sådana saker. Vid den tiden så uppskattade inte etablissemanget i Memphis riktigt vem han var och vad han gjorde för Memphis. Memphis hyste inte samma kärlek för honom som han hade för Memphis. Det är en sak som alltid har gjort mig ledsen.

KH: – Elvis och grabbarna var kända för att vara lite vilda och galna på Graceland. De sköt med vapen och fyrverkeripjäser, hade vilda fester och sådant. Hände det att du fick hantera arga grannar som inte uppskattade grabbarnas upptåg?

Bill: – Nej jag tror att det där med vilda fester är en överdrift. Han ringde mig en eftermiddag och sade:
- Kom hit till huset så ska vi skjuta lite fyrverkeripjäser! Så jag åkte dit och jag var klädd i kostym. Alla var på baksidan av huset. Vi hade romerska ljus och bestämde att vi skulle strida med dem som vapen. Vi träffades ganska ofta av de romerska ljusen. När det var dags för mig att åka därifrån efter en till två timmars skjutande med romerska ljus så var min kostym helt förstörd. Varje gång ett romerskt ljus träffade polyestern så blev det ett stort hål. Han tyckte att det var hysteriskt roligt.

**På Graceland har det hänt mycket.
Foto: Elvis Ahlgren**

Han sade:

*- Hej din kostym ser ut som en schweizerost! (Skratt)
Han hade helt rätt i det!*

KH: – En annan milstolpe i Elvis liv inträffade den 16 januari 1971 då han och nio andra personer utsågs till "Ten Outstanding Young Men of the Nation" (Nationens 10 enastående unga män) av Jaycees (Juniorhandelskammaren). När jag ser på bilderna från detta tillfälle, då du och din fru var med, så verkar Elvis, om inte nervös så i alla fall lite obekvämt i det sammanhanget?

Bill: – Elvis tog inte emot priser. Han ville inte vara med på prisutdelningar. Jag nominerade honom och även andra personer, bland annat inom vetenskap, som

var 35 år eller yngre.

Under en diskussion sade han:

- Jag vill inte vara med på sådana här prisutdelningsgrejer!

Då sade jag:

- Den (tillställningen) är inte för att organisationen ska få pengar utan den är för att bekräfta pristagarnas historia. Det är en stor ära! Till sist gick han med på att få priset och att delta på mottagningen i Memphis tillsammans med de övriga pristagarna. Blivande president Bush var en av domarna. Elvis var nervös. Han hade inget manus men han hade bestämt vad han ville säga. Det var kort men målade. Han uppmuntrade människor att drömma så som han själv hade gjort. Elvis hade sedan med sig pristrofén vartän han åkte.

Tillbaka till politiken. Han blev aldrig intresserad av att börja med partipolitik eller ens politik i sig. - Mitt liv är att sjunga sånger, sade han. Det levde han också upp till. Han ville aldrig sluta med det.

KH: – Hur fick du veta att Elvis hade gått bort och hur var dina känslor den dagen?

Bill: – Jag satt på mitt kontor och de ringde från Graceland för att meddela att han hade förts till sjukhuset. De trodde att han var död. Jag blev så chockad att jag lämnade mitt kontor på Poplar Avenue och åkte direkt till Graceland. Doktor Nick (George Nichopoulos), som var Elvis läkare och som jag kände väl, Linda (Thompson) tror jag det var, de andra där och familjen visste redan att han var död. Jag kunde inte tro det! Jag och min familj medverkade i begravningsprocessionen. Den sjunde bilen i processionen var vår bil. För första gången så förstod jag hur mycket Elvis Presley påverkade människor. Kilometer efter kilometer stod det människor. Många stod längs vägen bara för att se hans döda kropp passera förbi. Jag hade aldrig sett något liknande tidigare. Även idag pratar vi om de synerna som vi upplevde då. Varifrån kom

alla människor så snabbt för att hylla hans liv?

Kistan stod i vardagsrummet. När jag kom dit så kunde jag ändå inte tro att Elvis hade dött redan vid 42-års-ålder. Hur kunde det hända? Människor kommer att diskutera den saken så länge som det finns någon som pratar om Elvis Presley. Hur kunde det gå så fort? Varför tog hans liv slut så plötsligt?

”Mediet visade sig ha rätt!”

KH: – Jag läste någonstans att du och några andra av Elvis nära och kära deltog i en hemlig seans direkt efter hans död för att försöka kommunicera med Elvis. Stämmer det?

Bill: – Ja det stämmer. Jag förstår inte varför det blev en sådan uppståndelse runt det. Damen var känd för att ha hjälpt polisen att hitta ett försvunnet barn i Florida. De kom och vi träffades i en lägenhet. Vernon eller någon hade frågat om det här fungerade. Min fru var inte med men jag åkte dit. Jag hade föreställt mig att det kanske skulle ta en timme och sedan skulle jag åka hem igen. Men det visade sig bli en lång kväll.

Hennes dotter, som även hon var ett medium, var också med. Hon pratade

länge om att försöka nå Elvis ande. När hon till sist slutade prata om det så frågade hon mig om jag tänkte delta med henne i detta. Jag svarade: - Vad menar du? - Du tror ju inte på det jag försöker att göra, sade hon. - Nej, jag tror inte på sånt här! svarade jag. Då testade hon mig genom att berätta något som ingen annan kunde veta. Det borde ha varit omöjligt för henne att veta det. Det var en sak om min familj som inte ens jag visste förrän jag kom

hem och frågade om den saken. Mediet visade sig ha rätt! Efter det har jag fått en större uppskattning för medier. Efteråt har jag även fått kännedom om väldigt många fall där medier har hjälpt till med att hitta försvunna kroppar.

I alla fall så genomfördes seansen. Där satt jag och jag kommer aldrig att glömma en sak som hon sade. När hon väl hade fått kontakt med Elvis så ville Elvis att hans styvbror Ricky (Stanley), som då var närmast att likna vid en MC-ligist, skulle bli predikant. Hör och häpna för det blev han också! Det kom som en riktig överraskning för mig. Det här är ingen påhittad historia utan det hände på riktigt.

Seansen avslutades... Jag kan inte förklara det men jag var där och jag hörde det!

**Baksidan av Bill Morris bok med några bilder från hans liv. Bland annat tillsammans med James Earl Ray i handbojor och förstås med Elvis.
Foto: Jani Turunen**

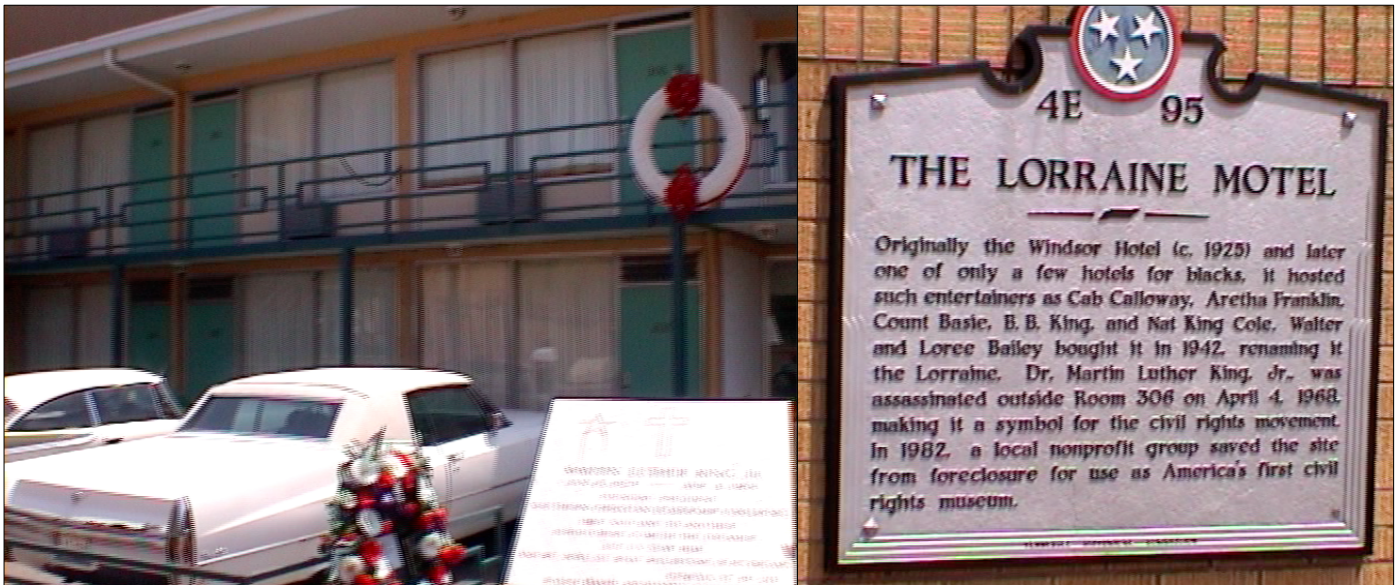
KH: – Eftersom jag har studerat historia så vill jag fråga dig lite om James Earl Ray. Vi behöver inte diskutera så detaljerat om vad som som hände den där hemska dagen i Memphis (4 april 1968) eller hur han togs till fånga men du var mannen som grep honom. Hur uppförde han sig då?

Bill: – Han arresterades i London. Hade begått lite småbrott efter mordet (på Doktor Martin Luther King) då han lämnade Memphis och åkte till Atlanta, till Kanada och sedan till England. Vi förde honom tillbaka (till USA). Vicepresidenten ordnade så att jag fick låna ett av flygvapnets flygplan för att hämta honom från London.

Sedan landade vi på flygbasen här i Memphis. Sedan tog vi honom i förvar. Det finns foton på när jag för honom till fängelset och så vidare. Om jag ska försöka beskriva honom så var han en simpel ligist. En del personer i hans familj hade sysslat med småbrott hela livet. Han var inte sofistikerad och inte bildad utan han var den typen som rånade en spritbutik någonstans i Missouri, sprang ut och vidare mellan två byggnader, hoppade in i sin bil som hade motorn igång parkerad vinkelrät mot en vägg. Han hoppade in i bilen, tryckte på gasen för att försöka komma iväg snabbt men ramlade ut ur bilen. Det var han som berättade den historien för mig och

han skrattade och skrattade och skrattade. Jag tyckte inte att han verkade vara någon rasist. Det tyckte jag verkligen inte. Vi diskuterade en hel del. Han och hans två bröder följdes åt i att först begå småbrott och sedan gå över till grövre brott. Kanske hans bröder var mer rasistiska än vad han var. Jag hade honom i förvar och såg till att han var skyddad under många månader. Under den tiden pratade vi många gånger.

Mitt mål vara att skydda honom, få honom till rätten och lämna över honom vidare utan att han blev dödad så som (Lee Harvey) Oswald blev i Dallas i Texas. Jag ville inte att något sådant skulle hända. Jag var också konsult i fallet med

**Lorraine Motel i Memphis där Martin Luther King sköts av James Earl Ray den 4 april 1968.
Foton: Elvis Ahlgren**

Sirhan Sirhan som mördade Robert Kennedy i Los Angeles.

I Memphis var jag inställd på att se till att inget hände honom, att han mådde bra och få honom åtalad. Så blev det också. Under tiden i mitt förvar så lyckades ingen obehörig fotografera honom.

KH: – Jag gillar det du sade om den saken. Det var något i stil med "Den du kan fotografera så kan du också skjuta!"

Bill: – Exakt! Han hamnade aldrig i ett sådant läge att det hade kunnat ske. Det var jag rätt stolt över!

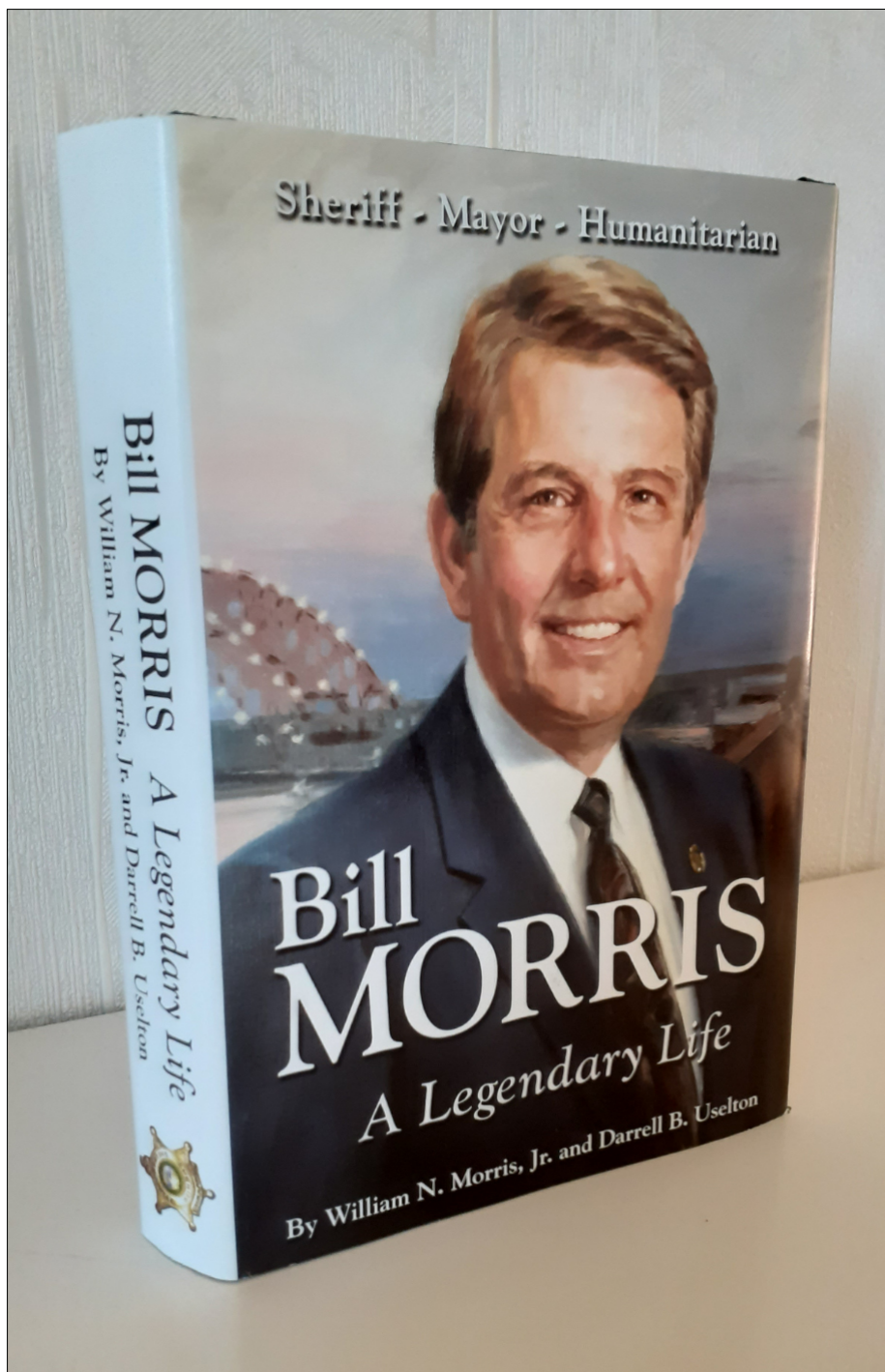
KH: – Var James Earl Ray någon som du kände till före mordet på doktor King? Fanns han på din radar?

Bill: – Nej, jag tror inte James Earl Ray fanns på någons radar. Han var bara en småbrottsling och syntes ingenstans innan han arresterades och fick avtjäna tid i fängelset i Missouri. Han var inte heller den typen som normalt skulle uppmärksammas av FBI eller någon annan (före mordet). Han arresterades, hamnade i fängelse och rymde. När han rymde så åkte han runt hela världen. Ingen visste var han var förrän han dök upp i Memphis. Han ordnade ett rum dagen före (mordet på King) tvärs över gatan från Lorraine Motel. Sedan gjorde han sig redo för att skjuta en runda. Det var också allt för jag tror att hans vapen kärvade. Kort därefter anlände jag till platsen där han hade lämnat sitt vapen.

Jag lärde känna James Earl Ray väl efter att vi hade

identifierat honom. Inte som Eric Starvo Galt eller alla andra alias utan som James Earl Ray. Jag förde honom till fängelset. Han visste inte var han befann sig då. Jag tog honom av flygplanet, bytte kläder på honom och läste hans rättigheter för honom. Det var 1968 och det är ju länge sedan nu. Det var därför som jag behövde skriva boken.

Elvis Presley hade fått en sheriffbricka från min poliskår och han talade varmt om polisväsendet. Därför tyckte jag att det var väldigt viktigt att säga det om Elvis, hans kärlek till samhället och min relation till honom. Vi umgicks mycket och vi diskuterade inte partipolitik eller politik i sig utan vi pratade om vad som fick saker att börja förändras och den kulturella rörelsen i Amerika.

Bill Morris - A Legendary Life
Foto: Jani Turunen

KH: – Titeln på boken är “Bill Morris – A Legendary Life” Billmorrisbook.com och ett legendariskt liv har du verkligen haft! Våra radiolyssnare här i

Michigan och Wisconsin och våra läsare i Finland och Sverige tackar dig för din tid och önskar dig allt gott!

Shelby County sheriffbricka
Foto: Elvis Ahlgren

Bill: – Tack så mycket Keith! Förresten om de som beställer boken önskar en personlig hälsning så skriver jag gärna en sådan. Det är bara ett nöje. Tack för intervjun Keith!

Översättning:
Elvis Ahlgren

En kväll med Elvis på Royal i Eskilstuna

Fredagen den 8 april kom showen "Elvis - En kväll med hans originalmusiker & vänner" till Eskilstuna. Synskadade Roland Gustafsson var en av alla Elvisfans som fanns i publiken. Han berättar här kort om hur han upplevde det hela. Eftersom Roland själv inte tog några bilder så bidrar Kenneth Östlund med några bilder från tidigare shower på samma ställe 2017 och 2018.

Kön ringlade sig lång i den kyliga vårvällen utanför den gamla biografsalongen Royal i Eskilstuna. Det var god stämning i kön och förväntan var på topp.

Arrangören Arjan Deelen
Foto: Kenneth Östlund

På sång Dwight Icenhower
Foto: Kenneth Östlund

Det var skönt att komma in i den fina salongen som var fylld till sista plats. Efter en stunds väntan kom kvällens arrangör **Arjan G Deelen** och gav oss lite godbitar om innehållet i showen.

Arjan, Bob Lanning (trummor)
Foto: Kenneth Östlund

Så drog de igång och stämningen steg i lokalen. Vi kunde njuta av en mycket väl avvägd ljudnivå.

Jim Murray från The Imperials
Foto: Kenneth Östlund

Applåder och ovationer dånade efter varje låt och när programmet sista låt tonat ut ville applåderna aldrig sluta. Efter en stunds väntan fick vi ett kort extranummer.

Så här några dagar efter showen minns jag varken artister eller låtar men det var en härlig kväll som jag minns med värme.

Lördagen den 9 april framfördes showen *The Elvis Concert* på Savoy i Helsingfors.
Foto: Jari Koskela

The Elvis Concert 2022 i Finland

Här återger Jari Koskela i text och bilder hur han upplevde Elvishowen *The Elvis Concert*. Jari fanns på plats vid samtliga fyra shower som framfördes i Finland under årets turné.

The Elvis Concert har alltid varit ett tydligt tecken på att vintern är över och att våren kommer. Efter två tomma år så var det härligt att se att Elvis The Concert äntligen skulle komma tillbaka. Turnén startade i

Köpenhamn och efter två shower i Sverige så var det dags för Finland att få uppleva detta nöje.

Speciellt för den här vårens show var att **Jim Murrays** fru **Brenda Nielsen Murray** deltog. Showen började med en av de verkliga höjdpunkterna då Jim och Brenda sjöng **Love Me Tender** tillsammans. Efter duetten var det sedan dags för **Dwight Icenhower** att äntra scenen och han startade sin del av setet med **Don't Be Cruel**.

Jim Murray (The Imperials) och hans fru Brenda.
Foto: Jari Koskela

Eftersom musikerna i The Elvis Concert består av så många fantastiska talanger så var det ett klokt beslut att ge gitarristen **Carl Bradychock**, pianisten **Damien Daigneau** och kören **Velvet Candles** egna stunder i rampljuset. Jag njöt extra mycket av Jim Murrays och Velvet Candles nummer **Sweet, Sweet Spirit**. Förutom det så var även Jims solonummer **Walk With Me** en av showens höjdpunkter.

*Dwight Icenhower vid pianot den 12 april i Hyvinge.
Foto: Jari Koskela*

Beträffande de mer traditionella Elvislåtarna, om man kan säga så, vill jag speciellt uppmärksamma Dwight Icenhowers framförande av **Unchained Melody**. Den gav mig verkligen rysningar. Det var helt fantastiskt!

*Carl Bradychock bjuder på ett gitarrsolo den 10 april i S:t Michel.
Foto: Jari Koskela*

Ett av The Elvis Concerts kännetecken är att man även framför mindre kända Elvislåtar. Hur ofta har man till exempel hört låten **Gently** från albumet **Something For Everybody** framföras live? Velvet Candles gjorde ett mycket bra jobb med den.

*Pianisten Damien Daigneau i Sellosalen i Esbo den 13 april.
Foto: Jari Koskela*

*Carl och kören The Velvet Candles på scenen i Hyvinge (Hyvinkää) i Finland.
Foto: Jari Koskela*

*Bakom trummorna fanns Bob Lanning som spelade med Elvis 1970.
Foto: Jari Koskela*

Basisten **Matthieu Gastaldi** och **Dwight Icenhower**.
Foto: Jari Koskela

Jim Murray
Foto: Jari Koskela

Bob Lanning och **Arjan Deelen**.
Foto: Jari Koskela

Det var underbart att se originalmusikerna **Bob Lanning** och **Jim Murray** göra sitt allra yttersta på scenen varje kväll.

Producenten **Arjan Deelen** har gjort ett enastående jobb med att omsorgsfullt välja ut varje musiker som medverkar. Helheten fungerar också bra och showen presenterar Elvis musikaliska arv med respekt och integritet.

Översättning:
Elvis Ahlgren

AUSTIN
BUTLER

TOM
HANKS

A
BAZ LUHRMANN
FILM

STORY BY BAZ LUHRMANN AND JEREMY DONER SCREENPLAY BY BAZ LUHRMANN
& SAM BROMELL AND BAZ LUHRMANN & CRAIG PEARCE
AND JEREMY DONER DIRECTED BY BAZ LUHRMANN

29 JUNI

